

Başkaldır! Ücretli Köleliğe Son Ver!

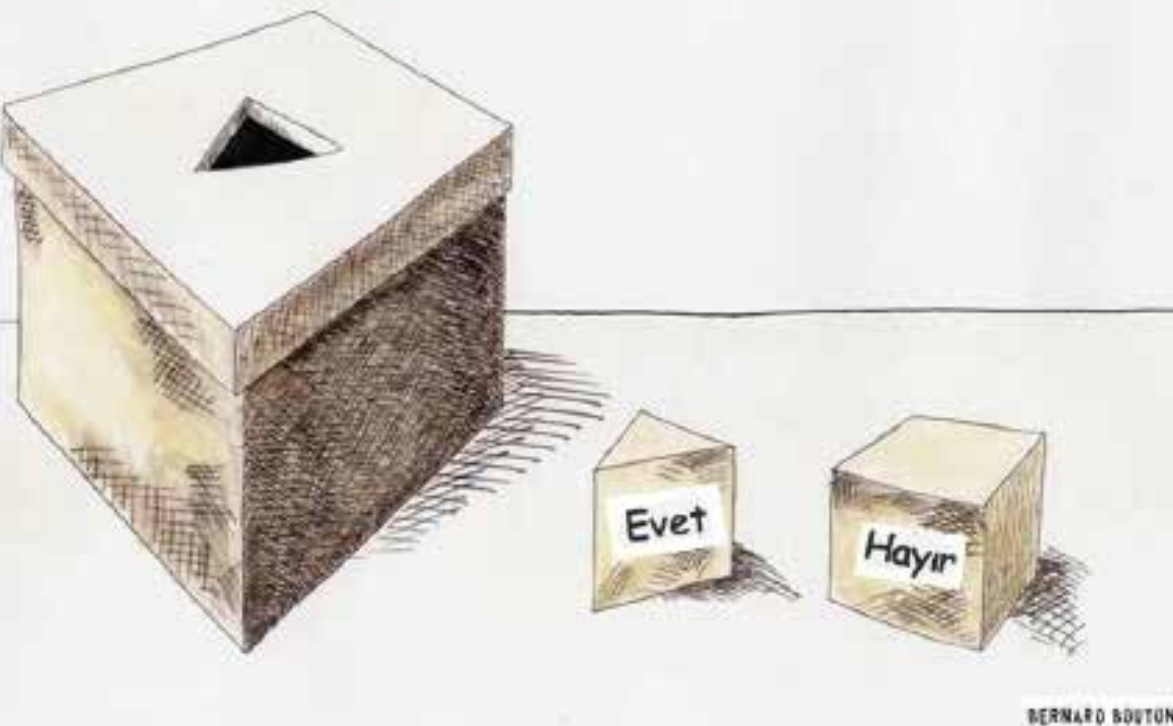
İşbaşı

Aylık İşçi Gazetesi

Sayı: 34 Fiyatı: 2 TL

Değişim Seçimle Değil Devrimle Gelecek!

**Acı Gerçekler
Tatlı Yalanlar**

Sayfa 2

**Kimin Kayığı?
Dümendeki Kim?**

Sayfa 7

Değişim Seçimle Değil Devrimle Gelecek!

Komünist Hareket'in gerek seçimlere, gerek burjuva parlamentarizm ve parlamenter mücadeleye ilişkin görüşleri Söz ve Eylem'in ilk sayısından itibaren çeşitli vesilelerle ele alındı. Yeniden özetlersek;

Birincisi, komünistler seçimleri ve parlamentoyu bir kurtuluş aracı olarak değil, bir mücadele alanı ve aracı olarak görür. Parlamenter yolla ya da barışçı yolla burjuva düzenin değişeceği gibi ham hayallere kapılmaz. Tersine, komünistlerin görevi işçi ve emekçilere parlamentonun gerçek işlevini göstermek, onların bu ham hayallerin arkasından gitmesini engellemektir. Bu anlamda parlamenter mücadeleye temel bir rol atfetmez; onu, burjuva devleti parçalayarak iktidarı almak için yürüttüğü parlamento dışı devrimci mücadeleye bağlı olarak ele alır.

İkincisi komünistlerin parlamenter mücadele taktığının özünü parlamento kürsüsünün devrimin ideolojik, politik ve örgütsel hazırlığı için kullanılması oluşturur. Yani amaç parlamentoya girmek değil, o kürsüyü kullanarak başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi halka seslenmek, işçi ve emekçileri burjuva düzene parangalayan parlamentonun gerçek işlevini halka anlatmaktır.

Üçüncüsü; komünistler seçimleri her zaman yürüttükleri faaliyetin -ajitasyon propaganda ve örgütlenme faaliyetinin- yoğunlaşma dönemi olarak görür. Bu anlamda boykotu, seçime katılmayı, işbirliğini, bir parti veya grubu desteklemeyi parlamenter mücadelenin somut biçimleri olarak ele alır. Parlamenter mücadele gibi bu mücadelenin biçimlerini de (boykot, katılma, destekleme) mutlaklaştırmaz. Ünlü Marksist yöntemin emrettiği gibi "somut durumun somut tahlili"nden hareket eder. Her seçimi, sınıf mücadelesinin o günkü somut durumu içinde ele alır ve taktikini belirler.

Komünist hareket bu temel yaklaşımla 2011 ve 2015 seçimlerinde HDP'yi destekleme kararı aldı ve bu taktikini şöyle gerekçelendirdi:

"Kürt Ulusal Mücadelesi'nin yarattığı siyasal istikrarsızlık bugün ekonomik krizden gelen bir istikrarsızlıkla daha da büyümektedir.

3

ACI GERÇEKLER, TATLI YALANLAR

Yusuf Erdem

Bir devrimcinin yani gerçek komünistin, bu onurlu sıfatı taşımaya layık olabilmek için bir dizi yüksek niteliği kişiliğinde billurlaştırması gerekir. Nedir bu nitelikler? Bunları teker teker ele alıp tartışmak, işlemek ve dupduru bir devrimci bilince dönüştürmek, önemli bir görevdir.

Bir devrimci, işçi sınıfına ve emekçilere, bütün bir topluma hiç çarpıtmadan, tam bir açık yüreklilikle ve cesaretle gerçekleri söylemelidir. Dile getirilen doğruların ucu kendisine –kendi örgütünün hatalı politikalarına- dokunsa ve kendi canını acıtsa bile. Dostlarını da, aynı açıklıkla eleştirmelidir (esasen eleştiri yalnızca dostlara yapılır, düşman güçlere ise birlikte saldırmak, onları teşhir ve tecrit etmek gerekir). Halk ve sınıf dalkavukluğu yapmak da bir devrimcinin tutumu olamaz; yığınları da uyarıp eleştirmeyi; gerektiğinde gelecek uğruna o gün için dostlarının gözünde kötü olmayı, tepki görmeyi göze almalıdır. Ve kimi zaman ters bir akıntıya karşı yürümeyi de.

Niçin böyle yapmak gerekir? Gerçek, devrimcidir; gerçek, işçi sınıfının ve geleceğin en önemli dostudur. O nedenledir ki burjuvazi; gerçeklerin ve gerçekleri dile getirenlerin düşmanıdır. Baskı ve sömürsünü yalnızca zor ve şiddet araçlarıyla sürdüremez aynı zamanda gerçeklerin üzerine kalın bir yalanlar örtüsüyle, karanlık bir sisle örter: Medyası, okulları, satın alınmış gazetecileri, en büyük katilleri, en büyük kahramanları, en büyük yağma ve işgalleri destanlar gibi gösteren düzmece resmi tarihleri, halkın anasını ağlatan kararlarını birer müjde gibi sunan politikacıları, sömürü sistemini meşrulaştırmakla kalmayıp kutsal bir örtüye saran din adamları, cemaatleri, meclisleri... bu muazzam ideolojik aygıtın bileşenleri arasındadır.

Düşman sınıfın bunları en acımasız ve en ahlaksız biçimde kullanması anlaşılır bir durumdur. Ne var ki devrimciyim, komünistim diyen kesimlerin ve örgütlerin; küçük ve örgütsel çıkarlar uğruna veya taktik başarılar ve küçük ‘zafer’ler uğruna gerçeği çarpıtmaları, gerçek tehlikeler karşısında suskun kalmaları, hayali kurtuluş umutlar yaymaları,

taktik hamleleri strateji düzeyine çıkarmaları ve düşman sınıfın göze alacağı muhtemel tehlikelere dikkat çekmemeleri... çok tehlikelidir. Çünkü başarı gibi görünen günlük ‘zafer’lerin en sonunda yarattığı düş kırıklıkları ve umutsuzluklar emekçilerin devrimcilere olan güvenini yok eder.

Şu anda aklıma gelen üç örnek:

Örneğin; 7 Haziran seçimlerinin en gözde sloganı, “Oylar HDP’ye, Bizler Meclise!” sloganıydı. Bütün eşitsiz, adaletsiz ve ahlaksızca uygulamalarına rağmen AKP, ilk kez tek başına hükümet kuracak çoğunluğu sağlayamadı. Muhalefet çevrelerinde bir ‘zafer’ sarhoşluğu rüzgarı esti. Hatta HDP geçici hükümete iki de bakan verdi. Sonra ne oldu; ülke bir kan gölüne çevrildi ve üç ay sonra politik iklim tam tersine döndü. HDP Eşbaşkanları, Belediye Başkanları, milletvekilleri ve binlerce HDP’li politikacı zindanlarda esaret altında.

Örneğin bir ‘komünist’ gazete, Anayasa Referandumu’nun arifesinde şu başlıkla çıkmıştı: “Hayır kazanacak; Türkiye değişecek” Hayır ‘kazanmış’ olsa bile kazanamadı ve Türkiye çok daha

kırmızı egemenmiş de “tek adam diktatörlüğü” bu hakkı elimizden almak istiyormuş.

Yüz yetmiş yıllık sosyalist tarihimizde “parlamentarist budalalık” hep benzer sonuçları doğurup benzer yıkımları getirdi. Bir sosyal bilimcinin dediği gibi “Eğer burjuva parlamentosunda halkın her hangi bir temel sorununa köklü bir çözüm getirmek mümkün olsaydı, hiç kuşkusuz burjuvazi seçimleri de parlamentoyu da yaskınlardı.”

Elbette burada yığınlar sessizlenmenin en küçük bir olanağını bile sonuna kadar kullanmaktan geri duralım, mevcut politik atmosferden yararlanmayalım, her durumda ve her zaman seçimleri boykot edelim, demek istemiyoruz. ‘Sosyalistler’in her durumda ve her ortamda gerçekten sosyalist ve devrimci olarak davranmaları gerektiğinden söz ediyoruz. Gerçekleri ve gerçek tehlikeleri; bunlara karşı mücadelenin yollarını ve araçlarını apaçık ortaya koymaları gereğinden söz ediyoruz.

Bizler için en büyük tehlike; kendi arzularımızı, subjektif niyetlerimizi gerçekliğin yerine koymaktır.

tatlı yalanlardan bin kez daha değerlidir.

Genç bir sağcı edebiyatçı “Türkiye şu anda hakiki tehlikeler ile hayali kurtuluş umutları arasında sıkışmış durumda.” diyor.

Şu anda yaşadığımız despotizmin özelliği hiçbir kurala bağlı olmaması ve tam bir keyfiliktir. Burjuvazi bu keyfiliği seçmenin oylarıyla yasallaştırmak ve meşrulaştırmak için seçime gidiyor. Çünkü burjuvazinin bu kriz ve savaş ortamında ihtiyaç duyduğu parlamento, temsili organlar, yerel yönetimler, adalet, eşitlik, kardeşlik, demokrasi gibi burjuva kavram ve kurumlar değil; hızlı karar alabilen yoğunlaşmış bir oligarşik burjuva diktatörlüğünün halka onaylatılmasıdır. Kriz ve savaş burjuvaziyi devletin yeniden dizaynına mecbur kılıyor.

Burjuvazi için seçimin önemini belirleyen bu noktadır. Anayasa Referandumu’na hayır diyen seçmen için Erdoğan’ın düşürülmesi bir anlam ifade ediyorsa da kimin kazanıp kimin kaybettiğinden bağımsız olarak, kapitalizm için önemli olan diktatörlüğe meşruiyet kazandırmaktır.

kötü yönde değişti. Örneğin; Hazi- ran başkaldırısının adını kendine bayrak yapan bir hareketin 1 Mayıs bildirisinde, ‘AKP diktatörlüğü halk egemenliği hakkını halkımızın elinden almak istiyor.’ deniyor. Meğer bu ülkede hal-

Devrimcilerin işçi sınıfına, emekçilere ve ezilen halklara; gerçekleri, gerçek tehlikeleri çarpıtmadan apaçık söylemeleri; görünenin altındaki asıl görülmesi gerekenleri göstermeleri ilk görevleridir. En acı gerçekler, en

Gerçekliğin doğru bir analizini yapıp, tehlikelerin ve olanakların doğru bir resmini çizerek ve bütün bu gerçekleri işçi, emekçi ve ezilen halklarımızla paylaşarak geleceğe ve kalıcı gerçek zaferlere yürüeyebiliriz ancak.

1.sayfadan devam

Görünen, seçimle birlikte bu istikrarsızlığın daha da büyüyeceğidir. Burjuvaziyi telaşlandıran da budur. HDP’yi düzen içine yerleştirme gayretleri bu telaşın bir göstergesidir. HDP kurulduğundan bu yana adım adım bu raya doğru yol alıyor. Siyasette kendisini Kürt sorununun “demokratik ve barışçı” çözümüne göre konumlayan HDP’nin, sorunun çözümünü bu çerçevede düzen içinde kalarak araması elbette Kürt siyasi hareketi ve Kürt halkının kendi sorunudur. Bu anlamda adalet, eşitlik ve demokrasi vurgusu, sorunun düzen içi çözümünde anahtar görevi görebilir. Ancak aynı anahtar sınıf sorununa kullanıldığında “toplumsal barışa” dönüşüyor. Haklı bir talep olan halklar arası barış, sınıflar arası barışla tamamlanıyor.

“Ancak HDP her ne kadar kendine düzen içinde bir yer arıyor olsa da, ideolojisini, stratejisini ve taktiklerini buna göre belirlese de, henüz düzen tarafından kabullenilmiş değildir. Varlığının temel koşulu olan Kürt sorununun “demokratik çözümü” henüz yasal bir gerçeklik kazanmamıştır. Bu yüzden ideolojisi (demokratik toplum, demokratik devlet, demokratik ulus, toplumsal uzlaşma ve bunların bütünü) anlatan radikal demokrasi) ve politikasıyla düzene doğru koşsa da, düzen içine yerleşememiştir ve geçmişte olduğu gibi bugün de bir siyasal istikrarsızlık odağı olmaya devam etmektedir.

“Hareketimizin aldığı Haziran 2015 seçiminde HDP’yi destekleme kararı, ne burjuva parlamentosunun kutsanmasıdır ne de HDP’nin bugünkü konumu ve izlediği politikanın desteklenmesidir. Bu karar komünist sorumluluğun gereği olarak Kürt halkının özgürlük mücadelesine verilmiş bir destektir ve mücadeleye çağrıdır.”

Haziran seçimine böyle gelindi. Haziran seçiminde AKP hâlâ %41 gibi bir oy oranıyla birinci parti olarak çıkmış olsa da, aldığı oy miktarı ve oranında ciddi düşüşler oldu. 13 yıllık hükümet sürecinin en ağır yenilgisini aldı, tek başına hükümet etme olanağını kaybetti.

HDP, seçim süreci boyunca düzene kabul edilme adına büyük çabalar sarfetti. Seçim propa-

gandasındaki bütün sivrilikleri törpüledi; toplumsal uzlaşma ve barış partisi olduğunu kanıtlamak için ne gerekiyorsa onu yaptı. HDP’nin bu tavrı önce burjuva medya, ardından da seçmen tarafından onaylandı. HDP, seçmenin gözünde, iddia ettiği gibi Türkiye partisi oldu. Ancak önüne konulan yeni barajlara, saldırı ve bombalamalara rağmen barajı aşarak önemli bir zafer kazanmış olsa da HDP’nin seçmen tarafından Türkiye partisi olarak kabul edilmesi, onun düzen tarafından da kabul edildiği anlamına gelmedi.

AKP’nin, HDP’nin barajı aşmasıyla, 7 Haziran’da tek başına iktidar olanağını kaybetmesi, Mart 2013’te başlatılan “çöüm” (tasfiye ve oyalama) sürecinin de sonu oldu. Bu süre içerisinde devlet Kürt Ulusal Hareketi’nin tasfiyesine yönelik önemli bir yol kastedemediyse de oyalama taktiklerini başarıyla sürdürdü.

Erdoğan’ın Kasım’da seçimin yenileneceğini açıklamasıyla birlikte devletin hummalı operasyon hazırlıkları başladı. Erdoğan için seçim artık insanların sandıkta oy kullanma işlemi değildi, bir ölüm kalım savaşıydı. Ve bu “savaşı” kazanmak için göze alamayacağı hiçbir şey yoktu.

Askeri tedbirler genişletildi, sansür ve güvenlik yasaları bu dönemde yasalaştırıldı. Erdoğan bu savaşa elinin altından kaymakta olan iktidarını kurtarmanın aracı olarak sarıldı. Seçim öncesi HDP Diyarbakır mitinginde patlatılan bomba, seçim sonrası Suruç’ta 33 genç devrimcinin öldürülmesi savaşın ön hazırlıklarıydı.

7 Haziran’da Erdoğan’ın tek başına iktidar olmasını önleyen HDP idi. Saldırıların hedefi de HDP ve onu destekleyen Kürt halkı oldu. Sonuç biliniyor, 2015 Kasım seçimleri ile AKP, devlet terörüyle, oturduğu eğik düzlemdeki aşağıya doğru kayışını, yeniden tek başına iktidar olanağını elde ederek geçici olarak durdurdu. AKP-Erdoğan, devlet terörü ve yalan ve rüşvete dayalı kitle mobilizasyonu ile Kasım seçimlerini kazanmış olsa da kapitalizmin içinde debelendiği ekonomik ve siyasi kriz derinleşerek sürdü. Kürt halkına yönelik çok yönlü saldırı bir imha savaşına dönüştürüldü.

TC Hava Kuvvetleri Komutanı’nın “orta derecede bir savaş” olarak nitelendirdiği savaşın hedefi her zamanki gibi Kürt Özgürlük Hareketi’nin tasfiyesiydi. Devletin Kürt halkına ve Kürt Ulusal Hareketi’ne yönelik saldırıları, Kürtlerin Rojova’da elde ettiği statünün etkisiyle daha da kapsamlı hale geldi. Ankara’da barış mitingi bombalanarak “İnadına Barış” haykıran omlarca barış yanlısı öldürüldü, yüzlercesi yaralandı. Kuzey Suriye’de Kürt Ulusal Hareketi’nin elde ettiği başarı devlette paniğe yol açtı. Panik korkuyu, korku paniği büyüttü. Ve panik zincirlerinden boşalan bir devlet terörüne dönüştü. Özel terör timleri ordu ve polisin yanında devreye sokuldu, yetmedi kana susamış eski mafya bozuntuları devreye sokuldu. Evler kurşunlandı, evler yakıldı. Çocuklar, yaşlılar keskin nişancıların kurşunlarına hedef oldu. Yetmedi, ölümler çırılçıplak soyulup teşhir edildi, araçların arkasından sürüklendi. Erdoğan’ın 2015 Kasım’da devlet terörü ile elde ettiği “seçim zaferi” burjuvazinin yönetememezlik krizini hafifletmeye yetmedi. Kapitalist dünyadaki gelişmeler: ticaret - kur savaşları, silahlanma yarışı ve savaş hazırlıkları, içerde derinleşen ekonomik ve siyasi kriz yönetememezlik krizini daha da büyüttü. Nisan 2017 Anayasa Referandumu bu koşullarda Türkiye burjuvazisinin gündemine girdi. Amaç, 2016 Temmuz darbesiyle ortaya çıkan fiili duruma anayasal bir kılıf geçirerek yönetememezlik krizine bir çözüm bulmaktı. 16 Nisan 2017’de yapılan Anayasa Referandumu baskı ve hile ile geçirildi. Bu yeni anayasa ile zaten fiili olarak işlevsiz olan burjuva temsili kurumlar resmi olarak da işlevsizleştirildi. Olağanüstü hal olağanlaştırıldı. Hızlı karar alma mekanizmaları ve burjuvazinin olası hükümet krizleri bir çözüme bağlandı. Referandumu AKP ve Erdoğan tarafından gündeme sokulması ve Erdoğan’ın bu yeni anayasayı kendi başkanlığı için kullanacak olması, seçmen için yandaş ve karşı olma biçiminde bir manipülasyonu beslese de bu, yapılan değişikliğin burjuvazinin ihtiyacına bir yanıt olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

Burjuvazi, referandumda çıkan

hayırı evete dönüştürse ve diğer burjuva partilerin katkısıyla bu sonucu teyit ettirmiş olsa da, referandum sırasında toplumdaki evet- hayır bölünmesini ortadan kaldıramadı, referandum halkın çoğunluğunun bilincinde şaibeli olarak kaldı. Baskın seçim en başta, mevcut fiili durumu resmileştirmek ve referandum üzerindeki gölgeyi ortadan kaldırmak için gündeme getirildi. Söz ve Eylem yaptığı seçim açıklamasında özellikle bu konuya, seçimle meşru olmayan anayasanın meşrulaştırılmasına dikkat çekti. Şüphesiz komünistler için hiçbir burjuva anayasa burjuvazinin diktatörlüğünün yasaya dökülmüş biçimi olduğu için meşru değildir. Ancak 2016 Anayasa Referandumu sadece komünistler için değil, referandumda hayır oyu kullanan halkın çoğunluğu için de meşru değildi. Şimdi yapılmak istenen ise seçim adı altında halkın reddettiği anayasanın halka onaylatılarak meşrulaştırılmasıdır. Seçim sorununa bizim bakış açımızı bu nokta oluşturmaktadır.

Bugün seçimin dayandığı anayasa, elinden yasama ve yürütmeyi denetleme görevi alınarak parlamentoyu güçsüzleştiriyor. Cumhurbaşkanlığına olağanüstü yetkiler tanıyarak mevcut olağanüstü hali olağanlaştırıyor. Ancak bunlardan hareketle eski ve yeni anayasa arasında bir kıyaslama yaparak bir yargıda bulunmayı doğru bulmuyoruz. Bize göre “en demokratik burjuva anayasası” bile egemen sınıfın burjuvazinin iktidarını garanti altına alınmasıdır. Yani egemen sınıfın iradesinin yasa biçimine dönüştürülmesidir. Bu bakımdan “en demokratik” olanıyla olmayanı arasındaki fark sadece biçimsel bir farktır ve bu biçimsellik doğrudan sınıf mücadelesinin düzeyi ile bağlantılıdır. Bu biçimsellik burjuvazi için her şeyin yolunda gittiği dönemlerde sınırlıdır. Sınıf mücadelesinin kesinleştiği kriz ve savaşın gündemde olduğu bugünkü koşullarda hiçbir burjuva iktidar bu biçimselliğe bağlı kalmıyor, kalmaz. Bugün bütün burjuva iktidarların genel yönelimi bu yöndedir.

Bizim üzerinde ısrarla durduğumuz nokta seçmenin hayır oyuyla reddettiği anayasanın seçim adı altında yeniden seçmene

onaylatılmasıdır. Her ne kadar anayasa referandumundaki hayır oyları doğrudan kapitalizme bir

karşıtlık içermese de yaşamın kitlelerde biriktirdiği öfkenin dışavurumuydu. Şimdi bu öfke seçim yoluyla ve bir dizi manipülasyonla absorbe ediliyor. Bu manipülasyon, anayasa değişiminin sistemin bir ihtiyacı değil de Erdoğan'ın bir ihtiyacı olduğu yalanına dayanıyor. Erdoğan kaybederse kaos çıkacağını; karşı cephe ise, Erdoğan'ın gidişinin köklü bir değişim olacağını, demokrasiye geri döneceğini, adalet mekanizmasının adil işleyeceğini, özgürlüklerin genişleyeceğini ve Olağanüstü Hal'in kalkacağını söylüyor. Seçmenin boş vaat ve yalanlarla sandığa çekilmesi her iki burjuva cephenin ortak paydasını oluşturuyor. Söz ve Eylem 24 Haziran seçimiyle ilgili yaptığı ilk açıklamada kimin başkan seçileceği ve parlamentonun burjuva partililerin hangi ittifakının ağırlığında olacağını burjuvazi açısından hiçbir önem taşımadığını, tek önemli olan burjuvazi için bu aşamada vazgeçilemez olan anayasanın meşrulaştırılması, Olağanüstü Hal'in olağanlaştırılarak kalıcılaştırılması olduğunun altını çizerek taktiğini bu gerçeklerin işçi sınıfı ve emekçilere açıklaması üzerine kurdu. Orada da belirtildiği gibi; “bugün karşı karşıya olduğumuz seçim alışılmış türden bir seçim değildir. Seçmenin hangi partiye oy vereceği ve kimi seçeceği seçimin gerçek karakterini örten tali bir sorundur. Seçime gerçek karakterini veren, seçmenin oylarıyla reddettiği, hile ile kabul edildiği ilan edilen, anayasanın meşrulaştırılmasıdır. Bunun için bütün burjuva partiler seçimi kullanarak daha geniş kitleleri anayasanın meşrulaştırılmasına katmak için var gücüyle çalışıyor.”

Numan Kurtulmuş'un açıklaması burjuvazinin seçimden ne beklediğini net bir biçimde ortaya koyuyor:

“Herkes şimdiden seçim sonuçlarını kabul edip, seçim sonuçları ne şekilde tecelli ederse etsin milletin tercihini saygıyla karşılamak mecburiyetindedir. Yani milletin tercihinin üzerine söz söylemek kimsenin hakkı olmamalıdır; kimsenin haddi olmamalıdır. Seçim sonrasında ortaya çıkabilecek olan kendilerince olumsuz bir tabloyu hiç

kimse şimdiden, peşinen seçimleri mahkûm ederek yorumlamaya kalkmasın.”

Sosyalistler ve 24 Haziran Seçimi

Sosyalist parti ve gruplar seçim tarihinin açıklanmasından sonra kendi tavırlarını ayrıntılı açıklamalarla ortaya koydular. Sayısal küçük bir kısım boykotu savunurken, bir kısmı sandık başına gitmeyeceğini, diğer bir kısmı bağımsız adaylarla katılacağını, büyük bir çoğunluğu ise HDP'yi destekleyeceğini açıkladı. Açıklamalardan bazı parti ve grupların tek bir aday etrafında seçime katılmak için bir araya geldiği ama bunun gerçekleştirilemediği anlaşıyor. Sosyalist hareket içinde ideolojik ve politik yaklaşım farklılıkları dikkate alındığında tavırlarını bu farklılığı anlaşılabılır.

Söz ve Eylem'in bugünkü seçimlere ilişkin tavrı sosyalist harekette alışılmış taktik biçimlerinden önemli farklılık gösteriyor. Sosyalist hareketler bugüne kadar seçim taktiklerini ya aday göstererek ya bir adaya işaret ederek ya da boykotu savunarak ortaya koydular. Bunun dışında, örneğin bir adaya ya da partiye işaret etmeden seçim sathını kullanmayı tavırsızlık olarak nitelendirdiler. Seçimlerde aday göstererek, adayların desteklenmesini açıklayarak katılmak nasıl mümkünse, bir parti ve adaya işaret etmeden katılmak da o ölçüde mümkündür. Seçimlere bir parti ve adayı işaret etmeden katılınılamayacağını, bunun tavırsızlık, pasifizm vb. olduğunu vazetmek su katılmamış bir parlamentarizmdir. Komünistler elbette parti ya da bağımsız adaylarla seçimlere katılırlar, parlamentoya da girerler, ancak komünistlerin seçime katılmadaki temel hareket noktası burjuva sistemi ve onun bir aracı olan parlamentoyu kutsamak değil deşifre etmektedir. Okuyuculara ne kadar yabancı gelirse gelsin bizim söylediğimiz seçim sathının, etkisi olup olmadığından bağımsız olarak, ajitasyon - propaganda için kullanılmasıdır. İşçi sınıfına emekçilere gerçeklerin anlatılmasıdır.

Seçimleri boykot eden ya da kendi adaylarıyla katılan sosyalist grup ve partileri bir kenara bırakırsak, sosyalist hareketin

sayısal çoğunluğunun ana paydasını HDP'nin desteklenmesi oluşturuyor. Ama önce şunu belirtelim ki Söz ve Eylem'in seçimlerde hiçbir partiyi ya da adaya işaret etmeden seçimin gerçek niteliğini ve seçim sonrası işçi sınıfını emekçileri neyi beklediğini açıklama biçimindeki tavrı, özel olarak HDP'ye karşı bir tutum alındığı anlamına gelmiyor. Bu noktadan hareketle HDP ile diğer burjuva partiler arasında hiçbir fark görmediğimizi söylemek bizim taktiğimizin özünü çarpıtmaya dayanır. Daha önce de belirttiğimiz gibi seçime hangi partinin katıldığı seçimin gerçek niteliğini öten tali bir sorundur. Esas olan seçimlerde burjuvazinin kazanmak istediği şeydir, Olağanüstü Hal'in olağanlaştırılmasıdır. HDP'yi destekleyen parti ve grupların, farklı da olsa, gerekçelerini iki başlık altında toplamak mümkündür. Bu gerekçelerden birincisi HDP'nin meclise girerek burjuva sistemi istikrarsızlaştıracağıdır. HDP'nin meclise girmesiyle burjuva sistem istikrarsızlaşması arasındaki ilişkiye yaşayarak tanık olduk. Ancak bugün bu durumun ne ölçüde gerçeği yansıttığı tartışmalıdır. HDP mecliste olduğu dönem içerisinde Kürt Ulusal Hareketi'nin güçlenmesine ve Türkiye işçi ve emekçilerin Kürt sorununu kavramasında önemli katkıları oldu. Ayrıca HDP Türkiye'de burjuva parlamentosunun gerçek niteliğini kavranmasında, HDP milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılması, birçok vekilin vekilliğinin düşürülmesi, HDPLi belediyelerin kayyuma devredilmesi ve bütün bunların parlamentoda burjuva partilerin ortak girişimiyle gerçekleşmesi, işçi ve emekçilerde seçimlere, burjuva parlamentosuna, devletin özelliklerine ilişkin bönce inançların yıkılmasında önemli bir rol oynadığı inkar edilemez. Ama aynı HDP “Bizler Meclise” sloganı altında parlamentonun, “halkların”, “ezilenlerin”, “ötekilerin” sorunlarını çözüme ulaştırılabilecek bir kurum olduğu imajını güçlendirilmesinde katkıda bulunmuştur.

HDP Türkiye partisi olma sloganıyla girdiği yolda Türkiyelileştiği ölçüde Kürt sorunundan da uzaklaşmıştır. Son seçim bildirisinde yer alan aşağıdaki talepler

HDP'nin bu yolda nereden nereye geldiğini göstermektedir.

“HDP, ... Kültür, dil ve kimlik gibi taleplerin anayasal çerçevede çözümünü savunur ve farklı kimlikleri reddeden, onları yok sayıp bastıran tekçi anlayışı ortadan kaldırmak için mücadele eder. Tarihten günümüze kadar devam eden Kürt sorunu bir statü sorunudur. Kürtlerin statü talebi bölücülük değil, toplumsal barış ve ortak yaşam için gerekli ve kaçınılmazdır.”

“...Yerel ve yerinden yönetim talebi bu anlamda sorunu çözecek temel ve başat taleplerden biridir. ... Avrupa Yerel Yönetimler Özerklik Şartı da bu ihtiyaçtan ortaya çıkmıştır. Partimiz Türkiye'nin 1992 yılında imzaladığı bu şartın çekincelerini de ortadan kaldırılarak hayata geçirilmesini savunmaktadır.”

Bu sözleri geçmişte sosyalist hareketlerden birileri söylemiş olsaydı, eminiz ki o hareket UK-KTH'nin düşmanı olarak adlandırılırdı. İkinci gerekçe HDP'nin barajı geçememesi halinde AKP'nin meclis çoğunluğunu elinde tutacağıdır. Bu akıl yürütme biçimi burjuvaziyi AKP, AKP'yi devlet olarak görmeye dayanıyor ve AKP'nin seçimi kaybetmesini “demokrasinin” kazanılması olarak ele alıyor.

Bir başka savunu biçimi ise bizim öteden beri oportünizmin incir yaprağı olarak nitelendirdiğimiz, şu ünlü burjuvazinin iç çelişkilerinden yararlanma masalıdır. Burjuvazinin iç çelişkilerinden yararlanmak için birincisi, burjuvazinin bütün kesimlerinden bağımsız bir örgütlenme ve politikayla, ikincisi bu örgütlenmeyi ve politikayı sınıf içinde bir güç haline getirmekle olanaklıdır. Bunlar olmadan burjuvazinin iç çelişkilerinden yararlanma, burjuvazinin kuyruğuna takılmaktan başka bir anlam taşımaz. Bu noktada tuhaf ve sorunlu olan HDP'nin desteklenmesi değil, bu desteğin bunlar ve benzeri gerekçelere dayandırılarak açıklanmasıdır. Kendisini sosyalist, komünist, işçi partisi vb. ön eklerle tanımlayan grup ve partilerin kendi taktiklerini HDP'nin seçime katılması üzerinden belirlemiş olmalarıdır. Bu durumda insan HDP'nin seçime katılmaması halinde taktiklerinin ne olacağı sorusunu sormadan edemiyor.

Sonuç

2017 Nisan Referandumunu ile önümüzdeki seçimler tek bir seçim sürecinin farklı aşamaları olarak ele alınmalıdır. Referandum ve seçimler esasen burjuvazinin egemen sınıf olarak kendi örgütlenmesindeki yenilenme ihtiyacından kaynaklanmaktadır. Türkiye kapitalizmi, dünyanın geri kalanında olduğu gibi, boğuştuğu krizi bir reorganizasyon ile aşmaya çalışıyor. Temsili kurumların işlevsizleştirilmesi, yürütme aygıtına olağanüstü yetkiler verilmesi, tek bir kişinin iktidar sevdasının değil; bir bütün olarak düzenin kurtarılması girişimidir. Düzen hem genel kriz durumundan çıkmaya çalışırken hem de krizin beraberinde büyüyen savaşa hazırlanırken; diğer yandan işçi ve emekçilerden gelecek olası bir itirazın, başkaldırının da savuşturulmasını hedeflemektedir. Bu tablo içerisinde işçi ve emekçilerin, reddedilen anayasayı onaylaması ya da yalan vaatler doğrultusunda yeniden parlamentarist hayallere kapılması işçi sınıfına bir fayda sağlamayacaktır. İşçi ve emekçilerin bugünkü tabloda yoksulluktan, baskıdan, güvencesiz çalışma ve yaşamdan, geleceksizlikten kurtulmasının yolu kendi örgütlülüğü ve eyleminden geçiyor. Burjuva fraksiyonlar arasında seçim yapmak, parlamenter vaatlere kanmak; işçi ve emekçilerin içinde olduğu durumu değiştirmeyeceği gibi, mücadelenin yol ve yöntemleri konusunda da yaratılan burjuva yanılsamaların güçlenmesine neden olacaktır. Düzen krizde. İşçi ve emekçiler için kısa vadede burjuvazi tarafından verilecek bir taviz yok. Başkanlık sisteminin ortadan kalkacağı, demokratik hakların (!) seçimden sonra genişletileceği gibi iddialar; seçimden sonra olası bir “normalleşme” sürecinin –doğal olarak- kısa vadede sonlanması ile boşa düşecektir. Seçimle ortadan kalkması, geriletmesi mümkün olmayan bu düzene karşı işçi sınıfının örgütlü mücadelesi; sömürü ve savaş düzenine karşı izlenmesi gereken tek yoldur. Emekçi yığınların ihtiyacı işçi sınıfının devrimci örgütlenmesi; komünistlerin görevi ise bu örgütlenmenin yaratılmasıdır.

İsrail Komünist Partisi: Gazze Katliamı Filistin Özgürlük Mücadelesini Durduramayacak!

15 Mayıs Salı günü, Arap Yüksek İzleme Komitesi'nin kuzeydeki Arap şehri Umm el-Fahm'da düzenlediği bir gösteri sırasında, Knesset Ortak Liste grubunun başkanı milletvekili Ayman Odeh (Hadaş) şunları söyledi: “İsrail'deki Arap nüfusu, Yahudi demokratik güçleriyle birlikte Gazze'deki katliamlara karşı savaşıyor. 1967 sınırlarına çizgisine dayalı bir barış anlaşması istiyoruz.”

Aynı olayda Ortak Liste milletvekili Yousef Jabareen (Hadaş)

Tel Aviv'de yüzlerce kişi Kral George Caddesi'ndeki Likud Parti merkezinin önünde işgal karşıtı pankartlar taşıyarak sloganlar attılar. Göstericiler, aşağıya doğru yürüyerek, şehrin en yoğun caddelerinden birisi olan Kral George Caddesi'ni kapattılar. İsrail Komünist Partisi'nin (CPI) önde gelen üyelerinden ve Gazze'nin içinde, Gazze ve Filistinlilere yakın İsraillilerin bir hareketi olan Bir Başka Ses eylemcisi Yeela Raanan, “Öldürülen 60 kişi, büyük acılar çeken umutsuzluk içindeki, suyun, iş-

yacak, 70 yıldır devam eden bu mücadele sürecektir.”

İsrail Komünist Partisi (CPI) açıklamasında, ABD'nin Kudüs'teki büyükelçiliğinin resmi açılışını da kınayarak şöyle devam etti: “Bu, dünyadaki ulusların ve devletlerin çoğunluğunun yanı sıra Filistin halkının ve tüm barış isteyenlerin yerel ve uluslararası çapta kabul etmedikleri kışkırtıcı bir adımdır. Bu hareket, ABD'nin İran'la nükleer anlaşmadan çekilmesiyle birlikte, Trump-Netanyahu-Gerici Körfez rejimleri paktının ne yöne gittiğini gösteriyor - Filistin meselesini görmezden gelerek, çatışmanın bölgedeki kökeni bulanıklaştırmak ve İsrail işgaline ve Amerikan hegemonyasına karşı mücadeleden dini bir çatışmaya dönüştürmek.”

“İsrail KP, kadrolarının kitlesel olarak ülke çapında İKP, Hadaş ve İsrail Genç Komünistler Birliği'nin (YCLI) düzenlediği eylemler dahil olmak üzere, geniş çaplı seferberlik ve Filistin nüfusunun İsrail'deki Arap köy ve kasabalarındaki Filistin Halkının Yüksek İzleme Komitesi tarafından organize edilen faaliyetlere katılması çağrısını yapıyor. İsrail Komünist Partisi ayrıca, Tel Aviv, Hayfa, Beer Sheva ve Kudüs'te tüm barış güçlerini, bu savaş suçlarını protesto etmeye ve 1967 sınırlarında başkenti Doğu Kudüs olan bir Filistin Devletinin kurulmasını sağlayacak Adil bir Barış için eyleme çağırıyor.”

“İsrail KP ayrıca, tüm kardeş partilere, dünyadaki Sol ve İlerici güçlere, İsrail işgaline ve suçlarına karşı Filistin halkıyla dayanışmalarını güçlendirmek ve tüm bölgeyi uçuruma götüren Amerikan politikalarını tam olarak reddetmeleri için çağrıda bulunuyor.”

şunları söyledi: “Ordunun Gazze sınırında geçen birkaç hafta boyunca katledildiği halkımız [Filistinliler] ile ayniyetimizi ifade etmek bizim hakkımız ve hatta görevimizdir. Demokratik ve şiddetsiz olmalarına rağmen, bu gösterilere silahla müdahale eden polis güçleri ve özel kuvvetlerin provokasyonunu kınıyorum.”

Salı günü, Arap kentleri olan Majdal Krum, Umm al-Fahm ve Rahat'da toplu protestolar düzenlendi. Ayrıca Kudüs, Tel Aviv ve Hayfa'da da gösteriler yapıldı. Hayfa'da, “huzuru bozma suçlamasıyla” beş kişi tutuklandı. Kudüs'ün İbrani Üniversitesi ve Tel Aviv, Ben Gurion ve Hayfa üniversitelerinde de protestolar yer aldı. Ben-Gurion Üniversitesi yakınlarındaki Beer-Sheva'da polisler birkaç öğrenciyi tutukladı.

lerinin, geleceklerinin olmadığı bir yerden geliyorlardı” dedi.. “Komşularımız acı çektiğimiz, biz de acı çekeceğiz,” diye devam eden Raanan, İsrail hükümetinin istediği zaman kuşatmayı sonlandırabileceğini de sözlerine ekledi.

Kudüs'te yüzlerce İsrailli Başbakan'ın ikametgahı dışında sessiz bir gösteri yaptı ve daha sonra yeni açılan ABD Büyükelçiliği'ne yürüdü. Orada da protestocular yolu kapattılar. İsrail Komünist Partisi (CPI) Salı günü yaptığı açıklamada, İsrail İşgalinin Gazze'deki Büyük Dönüş Yürüyüşü'nde silahsız Filistinli protestoculara karşı işlediği suçları, çocuklar ve engelliler dahil olmak üzere 60'tan fazla kişiyi öldürmesini şiddetle kınadı. Bu korkunç katliam, Filistin halkının özgürlüğü için meşru mücadelesini durdurma-

Vatan Hainliğine Devam Ediyoruz Hâlâ!

Melis Akın

Sınıf siyasetini, burjuvazinin devlet oyunlarını, siyasi etiği, vaatleri, vaatlerinden dönmeyi ve dünyayı değiştirmeyi tekrar tekrar anımsatacak zor bir süreçten geçiyoruz.

Komünistler, sınıf mücadelesinin tarihsel arka planını ve bugüne müdahaleyi, “politika” yapmak üzerinden düzene su taşıyacak saiklerle değil düzeni zora sokacak hamlelerle gerçekleştirebilir. Her yenilgi bir yükselişin başlangıcıyken, 80 sonrası sol ve komünist siyasetin yükseliş manivelası bugün de yakalanamamaktadır.

Ama, ancak, fakatları bir kenara bırakırsak, işçi sınıfının öncülüğü bir yana, sınıfla ilişkilmenin yol ve yöntemleri ve güncel politikayı, burjuvaziyi bir sınıf olarak karşısına alacak tarzda dahi örgütleyecek bir niteliğe sahip olmayan bir güruhtan öteye geçememenin hazımsızlığıdır yaşanan.

Siyasal deneyimi 12 Eylül öncesi yaşayan komünistler için ideolojik ve politik tutarlılığı gölgeleyen sebepler bugün nelerdir? sorusunu sormadan geçemiyoruz kendimize..

içindir ki çuvaldızı kendimize batırmak zorundayız.

Tarihsel olarak Türkiye’de sınıf mücadelesi ile Kürdistan’daki özgürlük mücadelesi, bu toprakların siyaset üretme dinamiklerini etkilemiştir.

Kürt Özgürlük Hareketi’nin 2011’de “Demokratik Özerklik ve HDP/HDK siyaseti ile Türkiyelileşme adına geliştirdikleri siyaset öncesinde “Kürt Sorunu”nu, bu ulusal mücadele merkezli geliştirilen devrimci çıkışlarını görmezden gelen Türkiye solu ve hatta bir kısım devrimci siyaset; üretmezliği ve çözümsüzlüklerini 2011 sonrası Kürt mücadelesinin rotasına birleşik bir mücadele hattı kurarak değil, kendini bu siyasete yük ederek sürdürmektedir.

Burjuvazi karşısında ulusal mücadele de Kürtlerin stratejik ve taktik konum alışları olağandır ve gerekli de görülebilir. Ancak işçi sınıfı mücadelesi yürütenlerin parlamento da dahil siyasette kendini var edebilme pragmatizmi, ne Kürt ne de sınıf mücadelesine, burjuvazi ve onun devlet aygıtını zorlayacak hiçbir katkı sağlamamıştır. Bu koşullarda yaklaşmakta olan 24 Haziran seçimleri de bize bu kısırlığın yan-

savunmaktadırlar.

Burjuva partilerinin işçi sınıfı ve emekçilere verebileceği, belirli bir süre ve kısmi bir “demokrasi” esintisinden başka hiçbir şey yoktur. Hayır denilen ve kazanılmış olmasına karşın hileyle kaybettirilen 2017 Anayasa Referandumu’nu hayır diyen seçmene onaylattırmanın burjuvazi manipülasyonunun başarısı olduğu gerçektir.

Sayın Demirtaş’ın şahsı ya da Kürtlerin mücadele tarzına sözü-müz yok ve bu topraklar da Kürt sorununun devrimci tarzda çözümünde komünistler için birleşik mücadele elzemdır. Oy verme ya da vermeme üzerinden sığ bir tartışmanın tarafı olmak değil, sınıf mücadelesinin gereği gibi davranmanın önemini ayırt etmenin daha yararlı olacağı kanısı ağır basmalıdır.

Burjuvazinin olağanüstü yöntemlerle bize yutturmaya çalıştıkları olağan görünen bu seçimler, olağanüstü bir yanılmanın habercisidir. Burjuvazinin kavramları üzerinden bir “demokrasi” yakın gelecekte bizi en iyisinden reformizmin en kötüsünden de mücadeleden kopmanın, örgütsüzlüğün ve moralsizliğin ekline oturtacaktır. Seçimleri değil geleceği planlayan bir mücadele

Ustayaya Saygıyla!

BİR HAZİN HÜRRIYET

Satarsın gözlerinin dikkatini, ellerinin nurunu, bir lokma bile tatmadan yoğurursun

bütün nimetlerin hamurunu.

Büyük hürriyetinle çalışırsın el kapaşında, anamı ağılatanı

Karun etmek hürriyetiyle hürsün!

Sen doğar doğmaz dikilirlers tepene, işler ömrün boyunca durup dinlenmeden yalan

değirmenleri,

büyük hürriyetinle parmağın şakağında düşünürsün vicdan

hürriyetiyle hürsün!

Başın ensenden kesik gibi düşük,

kolların iki yanında upuzun,

büyük hürriyetinle dolaşıp durursun,

işsiz kalmak hürriyetiyle hürsün!

...

Yapıştır yakana kopardı elleri Valst-rit’in, günün birinde, diyelim ki,

Kore’ye gönderilebilirsin, büyük hürriyetinle bir çukura doldurulabilirsin, meçhul asker olmak hürriyetiyle hürsün!

Bir alet, bir sayı, bir vesile gibi değil insan gibi yaşamalıyız dersin,

büyük hürriyetinle basarlar kelepçeyi,

yakalanmak, hapse girmek, hatta asılmak hürriyetinle hürsün!

Ne demir, ne tahta, ne tül perde var hayatında, hürriyeti seçmene lüzum yok, hürsün. Bu hürriyet hazin şey yıldızların altında.

1951

Türkiye topraklarında işçi sınıfı mücadelesini, kazanımlarını, direnişlerini, bu uğurda ölüme yürüyenlere borcumuz olduğu için bugünü eleştirmek ve yeniden bir mücadele hattı yükseltmek komünistlerin görevi olduğu

sımsılarını açıkça göstermektedir. Şirazesinden çıkmış yaklaşımlarla sınıf mücadelesine tamamen yabancılaşan devrimciler, hedeflerine sadece “AKP-Saray İktidarı”nı yıkmayı koyarak, sahte bir seçimin olası sahte kazanımlarını

hattı bir vizyon değil bugünün görevidir.

Nazım’ın da dediği gibi; varsın vatan haini olalım!

İşbaşı - Sağlık ve Güvenlik

Kimin Kayığı? Dümendeki Kim?

Artsın Turan

TOBB 74. Genel Kurulu'nda Rıfat Hisarcıklıoğlu'nun İş Sağlığı ve Güvenliği konusundaki söylemlerini tekrar hatırlayalım.

“Kültürümüzde güzel bir söz vardır. Zorlaştırmayın, kolaylaştırın. Bizde iş ve yatırım ortamı önündeki engelleri kaldırdık.”

Zorlaştırmayın, kolaylaştırmayı kendi kültürü için kullandı. İş verenlerin maliyetlerini azaltmak için arabuluculuk sistemi de dahil bir çok hak ihlali olacak uygulamayı talep ettiğini ve yaptırdığını beyan etti.

Kültürümüz dediği kültür;

6331 Sayılı İş Sağlığı ve Güvenliği Kanunu 30.06.2012 tarihli 28339 sayılı R.G 'de yayımlanarak yürürlüğe girdi.

Kanunun yürürlük başlığı altındaki 38. madde 1. fıkra a-1 bendindeki a) 6. ve 7. md 1)4857 Sayılı İş Kanununun mülga 81. md kapsamındaki çalışanlar hariç Kamu Kurumları ile 50 den az çalışanı olan ve az tehlikeli iş kolu içinde yer alan işyerleri için 1/7/2017 tarihinde yürürlüğe girer şeklinde yayınlandı.

1 Temmuz 2016 tarihinde yürürlük süresi 1 Temmuz 2017 olarak 6745 Sayılı kanunla 1 yıl ötelendi. 1/06/2017 tarihinde TBMM Sanayi, Ticaret, Enerji

getirebilme statüsü değişiyor ve sayı 50 oldu.

Böylece TOBB istediğini yerine getiren Hükümet acaba kaç işletmeyi devre dışı bıraktı. Bu işyerleri nasıl kontrol edilecek? İş verenin eleştirdiği cahil işçi takmıyor sorununa kendi ön ayak oluyor zaten Hükümet cahil işçiyi ne yapsın?

Biat toplumunda bir parça ekmeğe oyunu satan nesilleri beslemeyi öğreten işverenler ve örgütlülükleri yanında hangi sendikamız var. Sendikalarımız 6331 sayılı kanunu ne kadar kullandı. Bu kanunun arka bahçesini örgütlenmek için kullanabildi mi? Yarın yasa kaldırılınca bize ne cevap

iki elinin sesi var.

İşçi sınıfının elini vuracak halimi yok. Dayanışmayı din de ve hükümete destekte arar bulmuşuz.

Metal grevlerinde diğer sektörler dayanışma gösteremiyorsa sınıf olamayız.

Bakın örnek var, bütün sektör işverenleri tek yumruk olabiliyor. Bizlerin emeği gücüyle bizse biat ediyoruz mahkemelerde verilecek 3 kuruşa uzlaşmalara gidiyoruz.

Bu yeni uygulamalarla İş Hukuku yeniden tasarlanacak. Ceza Hukuku sorumluluğu birkaç yıl içinde belki yok olacak. İşçi ar-

kendisi için kolaylaştıran karşı taraf için zorlaştıran olacaktır.

Haksız mıdır? değildir.

Günümüz T.C sinde işini yerine getirdiği için alkışlamak gerekir. Bir amaç için seçilen birey amacını yerine getiriyor. Bizi eziyor. Biz işçileri yok ediyor amacı bu. Bir diğer alkışlama nedenim Hükümetten cesur net cevap veriyor. Düzeltme yazısında bile kandırıldım demiyor, amacını pekiştiren ifadelerle görevini yapıyor.

Tabii Kaynaklar, Bilgi ve Teknoloji Komisyonu'nun kanun taslağına eklenmek üzere sunulan öneri kabul edilerek 2020 yılına ötelendi.

Biz bu çalışmalardan anlıyoruz ki aslında TOBB bunu kaldırmış.

Düzeltilmede talep edildiği üzere derhal çalışma yapılıyor ve daha önce 10 kişi ile sınırlandırılan işveren veya işveren vekilinin İSG Uzmanı Hizmetleri'ni yerine

vereceklerini hesapladılar mı?

Siyaset uğrun işçiyi masa başında neden unuttular. Mecliste hangi yasa işçi lehine düzenlettiler. Soruları çoğaltabiliriz. Ama bunu başka zamanda değerlendirelim.

TOBB istemiş ve Hükümeti yapmış. Adli makamlarda çok zaman kaybı ve hak kaybı oluyor. Mahkeme dışında bir sistemle bunu çözmenin yolunu da yine işverenler bulmuş. Bunların

kadaşım yanında bulunan arkadaşını uyarmadı diye hapis yatacak. (Belki bu dikkatinizi çeker.)

Biz işverenlerin gemisinde kaptan seçilenlerin dümende yön vermesine neden kızıyoruz.

Bu yasa değişmeli diyen işçi sınıfı temsilcileri bugün çalışma saati 6 saat olacak diye biliyor mu?

BİZ HAKKIMIZI SAVUNUYOR MUYUZ?

Cargill İşçileri Geri Adım Atmıyor!

Cargill fabrikasında sendikalaştıkları için işten çıkarılan Tek Gıda İş üyesi işçilerin eylemleri devam ediyor.

Şekere konan kota bahanesiyle sendika üyesi olan 14 işçinin işten çıkarılması üzerine işçiler Orhangazi'deki fabrika önünde eylem başlatmış, işten çıkarılmalarının şeker kotası değil sendikal faaliyet yürütmeleri olduğunu ifade etmişlerdi.

İşçiler, fabrika önündeki eylemlerini Cargill fabrikasının İstanbul'daki merkezine taşıdılar. Tek Gıda İş Sendikası yöneticilerinin de katıldığı Cargill İstanbul merkezinin önünde eylemleri sürüyor.

Fabrika önünde eylemlerini sürdüren işçilere destek ziyaretleri de artıyor. Tek Gıda İş'in Bursa'da örgütlü olduğu Coca Cola, Nestle, Erikli ile Eker fabrikasında çalışan işçilerden de destek geldi. Mücadelelerinin kararlılıkla süreceğini bir kez daha dillendiren işçiler geri adım atmayacaklarını bildirdiler.

Denfa İşçileri Ücret ve Tazminatları İçin Eylemde

Bartın'ın Amasra ilçesinde Hema A.Ş.'ye bağlı Denfa firmasının maden ocağında, ücretsiz izne çıkarılan 110 işçi şantiye önüne çadır kurarak direnişe başladı. 19 Mayıs'tan 29 Mayıs tarihine kadar geçen on günlük süreçte, firmayla yaptıkları görüşmeden hiçbir sonuç alamayan işçiler, Tarlaağzı şantiyesi önündeler ve 5 aylık geriye dönük maaşlarını ve ihbar tazminatlarını alana

olağanlaştıran cinayetlerle, güvencesiz çalışma şartlarıyla iş sektörlerinin en acımasız koşullarının işlediği madenlerde, yerin dibinden yaşama ses veren maden işçileri yalnız değildir!

Soda Kromsan İşçileri Grev Yasağını Tanımıyor!

Toplu iş sözleşmesi uyuşmazlıkla sonuçlanan Petrol İş Sendikası üyesi Soda Kromsan işçileri, 12 Nisan 2018'de grev ilanını işyerlerine asmıştı. 23 Mayıs 00:30 itibarıyla greve çıkan Soda Krom işçilerinin grevi, Bakanlar Kurulu tarafından yasaklandı.

Bakanlar Kurulu, Petrol-İş Sendikası'nın Soda Sanayii AŞ'ye bağlı üç işyerinde, 530 işçinin aldığı grev kararını, 'milli güvenliği bozucu nitelikte görüldüğü' gerekçesiyle 60 gün süreyle erteledi.

Grev yasağına tepki gösteren işçiler sık sık "Grev hakkımız engellenemez" sloganlarıyla kararlılıklarını sürdüreceklerini açıkladılar.

Adana ve Mersin'deki üç ayrı fabrikada grev kararı alan işçiler, OHAL ve güvenlik tehdidi olarak aşına olduğumuz yasaklarla susturulmaya çalışılıyor. Grevdeki işçi sayısı yasakları belirliyor. Çünkü sınıf dayanışması ve sınıf örgütlülüğü devletin korkulu rüyasıdır.

Grev haktır! Bu hakkı kullanan Soda Kromsan işçilerinin grev yasağına karşı grev hakkı mücadelesini sürdürüyor.

ZF Sachs Fabrikası İşçileri Ücret Zammı İçin Eylemde

Gebze ZF Sachs fabrikası işçileri ücret zammı için eylemde.

Önce mesaiye kalmama eylemlerine iş durdurma eylemiyle devam ediyorlar. Mola sonrası 15 dakikalık iş durdurma kararı sonuç vermediği takdirde daha fazla süreyle iş durduracaklarını açıkladılar.

Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi işçiler, eylemlerini 9 aydır sürdürüyorlar.

Flormar İşçileri Direnişle Güzelleşiyor

Her dönemde olduğu gibi , işçi ve emekçiler üzerinde yürütülen baskılar hız kesmeden devam ediyor. Sınıf örgütlenmesinin önünü kesecek her türlü yöntem kapitalizmin doğasıdır ve iktidarlar açısından, işçinin “sendikalaşma hakkı”na saldırı meşrulaşmıştır.

Bir yandan ekonomik kriz ve OHAL koşulları, diğer yandan işçilerin çalışma ve yaşam koşullarının ağırlaşması, süreci işçi ve emekçiler açısından dayanılmaz hale getirmektedir. Gebze Organize Sanayi Bölgesinde bulunan Kossan Kozmetik'te

(Flormar) 95 işçi, sendikalaşma faaliyeti yürüterek Petrol-İş Sendikası'nda örgütlenmişler, Petrol-İş Sendikası işyerinde çoğunluğu sağladıktan sonra fabrika patronları ile görüşme talep etmiş ancak, sendikalaşma sürecinden haberdar olduğu andan itibaren Flormar yönetimi, işçiler üzerindeki baskıları arttırarak 95 işçiyi işten atmış ve sendikalaşma sürecinin önüne geçmeye çalışmaktadır.

Petrol-İş Sendikası Flormar'a girene kadar buradaki sendikal mücadelemiz devam edecek.” “Sendika Hakkımız Engellenemez”, “Direne Direne Kazanacağız” sloganları atıldı. Flormar işçilerinin direnişi sürüyor ve işçiler; “Yaşasın Sınıf Dayanışması” sloganlarıyla ses veriyor.

Büyükçekmece'de İnşaat İşçileri Eylemde

DİSK'e bağlı Devrimci Yapı İşçileri Sendikası, İstanbul Büyükçekmece'de inşaatı süren Batı Mahal projesi inşaatında çalışan inşaat işçilerinin hakları ve bir üyesinin tazminatsız işten atılmasını düzenlediği bir eylemle protesto etti.

İnşaat işçilerinin ücret ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi talebiyle sendikaya üye olamalarının ardından işten atılmaları bir çok sektörde devam eden eylemselliklerin bir başka örneğini teşkil ediyor.

Bu koşullarda daha iyi bir ücret ve insanca çalışma yaşamı istemek en doğal haktır. İnsanca bir ücret ve çalışma koşulları istemek işten atılma sebebi olamaz...” diyen işçiler işten atılmaların durdurulması ve haklarının iadesi için direniyorlar.

Dev Turizm İş Üyesi İşçiler Ege Üniversitesi'nden Sesleniyor

İşçiler, Ege Üniversitesinde maaşların ödenmemesine, toplu sözleşmenin uygulanmamasına tepki gösterdi

Atatürk Kültür Merkezi, Ege Üniversitesi Konuk Evi, Ege Üniversitesi Lokali, yine kanserli yada ağır hastaların yakınlarının kaldığı KİTVAK işletmesi, Ege Üniversitesi kreşlerinde çalışan toplam 120 işçi, 2017 yılı nisan ayında örgütlenerek sendikalı oldular.

Bu işletmelerde çalışan işçiler esas olarak kamu işçisi sayılmaları gerekirken, Üniversitenin 2000'li yıllarda yaptığı uygulamalar nedeniyle taşeronla bağlı olarak çalışmaktadırlar.

Bu nedenle sendikal yetkinin alınması sonrasında karşısında muhatap bulamayan sendikalı işçiler toplu iş sözleşmelerinin yasaya göre Yüksek Hakem Kurulu'na bağlanmasına rıza gösterdiler.

Yüksek Hakem Kurulu maaşlara yüzde sekiz buçuk civarında zam yaparken ikramiye, çocuk yardımı aile yardımı vb. sosyal haklar kazanılmış oldu.

Yüksek Hakem Kurulu'nun 2017 yılı Aralık ayında bağtladığı bu sözleşmeye göre, işçilere sağlanan hakların ve sekiz aylık toplu sözleşme farklarının en geç şubat ayı içerisinde ödenmesi gerekiyordu. Ancak Üniversite yönetimi çeşitli bahaneler ileri sürerek aylardır işçilerin alacaklarını ödememekte direnmekte ayrıca da işçilerin nisan ayı maaşları da ödenmemiş durumda.

Yine ocak ayında yapılan düzenlemeye göre, işçilerin maaşları yüksek olduğu gerekçesi ile bir kısım işçinin maaşlarında indirim yapılmaya çalışılmıştı. İşçiler o zaman da bu duruma tepki göstererek bu dayatılan sözleşmeleri imzalamamıştı. Yaşanan bu tür hukuksuzluklara daha fazla dayanamayan işçiler, sendikaları ile birlikte eylem yapma kararı aldılar.

DİSK'e bağlı Dev- Turizm-İş Sendikası İzmir Şubesi'nin çağrısı ile Ege Üniversitesi Rektörlüğü önünde yapılan eylemde, üniversite yönetimine toplu iş sözleşmesi hükümlerinin uygulanması, sözleşmeden kaynaklı fark alacaklarının derhal ödenmesi, ücretlerde düşüşe neden

olan uygulamalardan vazgeçilmesi, ödenmeyen ücretlerin bir an evvel ödenmesi istendi.Eylemci işçiler daha önce Ege Üniversitesi'nden KHK ile işten çıkartılan işçilerle birleşerek eylemlerini sürdürdü. Eylemde konuşan İzmir Şube Başkanı Tahir Ozan, muhataplarının kimi zaman iki ayda bir değişen taşeron firmalar değil, Üniversite yönetiminin olduğunu belirtti.Konuşmasında yasalara göre bağlayıcı hükümleri olan Yüksek Hakem Kurulu kararlarının ısrarla uygulanmadığını söyleyerek ve işçilere dayatılan sözleşmelere de değinerek, “temsilci ve üyelerimiz ücret düşüşlerini kabul etmemiş ve dayatılan sözleşmeleri imzalamadılar. Eğer bu durum devam ederse, iş bırakma eylemine gidileceğini” duyurdu.

Kapitalist Kimdir?

Süleyman Şahin

Bir Devrimci Aydın'dan, Devrimci Bir İşçiye Mektup:

Geçenlerde sevgili Laz Marx'ın (Haldun Açıksözlü) bilmem kaç yüzüncü kez canlandığı sunumlarından birini tekrar izledim. Bize "Ayı Memet" lakaplı güçlü kuvvetli, iri yarı, çalışkan, altın yürekli; ama sınıfının bilincinde olmaktan çok uzak bir işçi arkadaşı anlattı. 'Ayı Memet', patronu 'Kanser Şaban'ı bir insan sanıyor ve sürekli ondan yakınıp duruyor. Diyor ki arkadaşlarına veya kendi kendine " Ne olurdu sanki bizim patron biraz vicdanlı olsaydı. Bu kadar acımasız olmasa, bize bu kadar çok yüklenmeseydi olmaz mıydı? Hiç durmadan, adeta nefes bile almadan uzun saatler çalışıyoruz; yine de iki yakamız bir araya gelmiyor, verdiği ücretle - onu da düzenli ödemiyor ya pezevenk- karnımız doymuyor; açlık ve yoksulluktan bir türlü kurtulamıyoruz."

'Ayı Memet' her fırsatta, her yerde ve hiç durmadan halinden şikayet ediyor; kafası kızınca da patronuna da, kadere de basıyor kalayı.

Haldun'a göre, 'Ayı Memet'in temel yanılgısı, patronunu insan sanması. Oysa Dursun'un patronu, bir insan değil, o bir kapitalist. Bilmiyor ki Memet, patronu eğer insan olsaydı, bir insan olarak kalabilseydi, yani insani özelliklerini korumaya çalışsaydı kesinlikle bu rekabetçi kapitalizmin kurtlar sofrasında patron olarak varlığını sürdüremezdi.

Ben de Laz Marks gibi düşünüyorum. Bir burjuva, bir patron; -en azından iş dünyasında- bütün insanca niteliklerini terk etmiş bir kapitalisttir; fiziksel olarak hâlâ insan görünümünü taşısa da kesinlikle bir insan değildir, olamaz; çünkü vicdanlı ve halden anlar bir insan olmaya çalıştığı takdirde kapitalistliğini sürdüremez.

Kapitalist, niçin insan değildir ve olamaz?

•Çünkü kapitalizm, bir kurtlar sofrası, vahşi yırtıcı hayvanların cirit attığı bir cangıldır. Kapitalist, bu kıyasıya rekabet ortamında işçiyi sürekli sömürmek; her

gün daha fazla sömürmek, daha fazla kâr etmek, satın aldıklarını -bu arada iş gücünü de- en ucuza almak, böylece maliyeti düşürmek ve sattıklarını da en pahalıya satmak ihtiyacındadır. Hiçbir vicdan kaygısı taşımadan, her işçinin sırtından en yüksek oranda artı-değer sömürüsünü gerçekleştirmelidir ki, bu vahşi yarışmada kalıcı olabilsin ve ön sıralara geçebilsin. Özetle, bütün toplumsal kötülüklerin ana sebebi, asıl kaynağı bu kahrolası burjuva özel mülkiyet düzeni; yalnızca işçi ve emekçilere hayatı zehir etmekle, maddi ve manevi sefaletle sürüklemekle kalmaz, patronları esaret altına alarak insanlıktan çıkarır.

•Çünkü insanlar, nasıl yaşıyorlarsa öyle düşünür, öyle davranırlar. Ne var ki en haksız, en zalimler bile kendi yaşama biçimlerini haklı gösterecek bir düşünce sistemi geliştirmeyi, kendi oportünizmlerine ideolojik kılıf geçirmeyi başarırlar. Böylece vicdanlarını rahatlatmış olurlar. Bazen de bu vicdan rahatlığını kimi vakıflara, birkaç yoksula küçük yardımlarda bulunarak çok ucuza satın alabilirler. Ayrıca harcadıkları her kuruş, işçilerin sırtından kazanıldığı halde, onlara iş ve aş sağlayan patronların kendileridir.

•Çünkü milyonlar açlık, yokluk, yoksulluk ve yoksunluk içinde yaşarken onlar bolluk ve lüks içinde yaşamaktan asla rahatsız olmazlar; hatta sömürüp yoksul bıraktıkları emekçilerin yaşamı ile kendi yaşamları arasındaki muazzam fark, onlara bir üstünlük duygusu verir.

Bir örnek vermek isterim: Bundan tam elli yıl önce Ege'nin zengin bir kasabasında çalışırken çok varlıklı bir kapitalist ailenin genç bir oğlu ile tanışmıştım: delikanlı çok dertliydi. Altındaki arabanın markası gözde bir markaydı ama, en yeni model değildi. Yeni model araba alamamaktan yakınıyordu. Ona göre bunu görmeyen bazı kıskançlar, arabası var diye onu çekemiyorlardı (ki o yıllarda arabası olan pek azdı). Bu genç adamın bir şikayeti daha vardı: Arabası olanların sayısı çok artmış ve arabalıların süksesi

azalmıştı.

Özetle kapitalistler sömürüp yoksul bıraktıkları baldırı çıplakların yaşamı ile kendi yaşamları arasındaki uçurum ne kadar derinse, kendi otorite ve değerlerinin o ölçüde arttığı inancındadırlar. Nietzsche'nin dediği gibi " zenginler, yoksulların sahip oldukları her şeyi ellerinden alıp onlara yalnızca Tanrı'yı bırakmak" konusunda asla tereddüt göstermezler.

•Kapitalizm, yalnızca işçi sınıfını esir alıp -ki maddi sefalet, manevi sefaletle ve çürümeye yol açar- insanlıktan çıkarmakla kalmaz; -yukarıda da belirttiğimiz gibi- bir başka biçimiyle kapitalisti de esir ederek insanlıktan çıkarır. Kapitalist, sahip olduğu şeylere gerçekten sahip olduğunu sanır. Oysa sahip olduğunu sandığı şeyler, aslında ona sahiptir. Bun zenginlik kendisini esir almış; kişiliğinin çarpık gelişmesine yol açmış, bütün insan yanlarını köreltmış; onu açgözlü, rekabetçi, tökezleyip düşmekten -iflastan- ölümden korkar gibi korkan yaratıklara dönmüşlerdir. Kimi zaman da özel mülkiyetin rekabet çarkı kendisini darağacına götürecekin cinayetleri bile işlemekten -veya tezgâhlamaktan- çekinmeyen insan görünümüne bir canavaraya dönüştürebilir.

Oysa insanı insan yapan özellikler; kesinlikle rekabet, sahip olma, sahip olduklarının gücüyle insanlara hükmetme, onları sömürme ve ezme değildir. Gerçek birer insan olmak demek; dayanışmacı, halden anlayan (halkımızın deyişiyle 'insaniyetli'), yardımlaşma ve paylaşımcı; eşit, adil bir özgürlük ortamı yaratmak için mücadele eden; bilime, sanata, özgür düşünceye, emeğe, yaratıcılığa değer veren özgün davranışlı ve özgün kişilikli bir birey olmak demektir. Bu insani özellikler de ancak ve ancak buna uygun ortam, çevre ve toplumsal düzenlerde filizlenip yeşerebilir. Ve bu insani nitelikleri taşıyanlar, hiç kuşkusuz en başta işçi sınıfı, bütün emekçiler ve halkların en fedakar, en yiğit, en bilinçli ve en paylaşımcı kızları ve oğulları olan devrimcilerdir, komünistlerdir.

Kısacası; Memet'in ve bütün Memetlerin; insan olmayan, vicdanlı birer insan olması kesinlikle mümkün olmayan patronlardan

insani bir tutum beklemesi olmayacak duaya âmin demektir. Özel mülkiyet düzeni işçi ve emekçileri birer ücretli köle, birer parya yaparak, ezip sömürerek, halkların çocuklarını birbirine kırdırarak, maddi ve manevi sefaletle terk ederek... insanlıktan çıkarır; burjuvaziyi de bütün insanlık değerlerinden yoksun kılarak, paranın, kâr hırsının, bencilliğin, sefahatin kölesi yapar.

O halde Memet ve sınıf kardeşleri işçiler; dünyayı öğrenme, anlama ve değiştirme tutkusuyla yanıp tutuşmalı, görünenin altındaki asıl görülmesi gereken asıl gerçeği görebilmeli, sınıfının bilincine vararak onun tarihsel misyonunu kavramalı ve sınıf kardeşleriyle birleşip insanı insanlaştıracak özgür bir dünyayı inşa etme kavgasına girmelidirler. Marks'ın dediği gibi; "Mademki insanı biçimlendiren yaşadığı koşullar; o halde bu koşullar en insani şekilde biçimlenmelidir."

Bilelim ki özel mülkiyet düzenine son vermek ve onun yerine hep birlikte ortaklaşmacı bir özgür bir toplum inşa etmek üzere işçi ve emekçiler örgütlü olarak mücadeleye girmedikçe "bu koşullar en insani şekilde biçimlen" dirilemeyecektir.

Fakat bu amaçla henüz yola çıktığımız anda bile özgürleşmeye, kendimizi gerçek birer insan olarak biçimlendirmeye başlamış olacağız. Komünizmin özgürlük dünyasında ise her insanın bütün fiziksel, düşünsel ve duygusal potansiyel güç ve yetenekleri çok yönlü ve son sınırına kadar serpilip gelişecektir.

O günleri göremeyebiliriz ve hele biz yaşlı devrimcilerin görme ihtimalimiz hiç yok. Ne gam; dünyayı yaşanması bir dünya yapmak üzere, özel mülkiyet düzenini ortadan kaldırıp bütün yeryüzünü kökten değiştirmek üzere örgütlü olarak mücadeleye girdiğimiz andan itibaren biz de değişmeye başlayacağız, mücadelenin devrimci potasında yenden yoğrulup yeni bir ahlak yaratarak daha tam, daha iyi insanlar olacağız.

Sahip olmak ile olmak arasındaki fark derindir. Bu arada insanlığını yitirmiş olan burjuva sınıfının çocukları ve torunlarına da insanca bir gelişme ve dönüşme ortamı sunacağız.

ÖLÜ TAKLİDİ YAPMAK

Celal Özkan

Bu günlerde, yeni bir söylem biçimi gelişti. Sanki övünme meselesi yapılarak “sosyal medya paylaşımlarım yok, çoğu insana da önermeme karşın, dinletemedim, bunun yüzünden gözaltına alınıp haksızlığa uğramalarına üzülüyorum” deniliyor.

Şöyle bir bakınca, ne kadar insancıl ve dostlarını düşünme durumu olarak görülüyor. Bu sözü söyleyenlerin iyi niyetle mi, korkulara kılıf bulmak için mi, yoksa yılgınlık yaratmak için mi ortaya attıkları konusunda niyet okumam mümkün değil. Ama nedeni ne olursa olsun en azından fikrini belirtmek için dünyanın şu andaki en yaygın sistemini kullanma cesareti gösterenlere saygılı davranılması gerektiğine inanıyorum. Hem ne demek “benim sosyal medya paylaşımlarım yok”? Şu anda tek sesinizi duyurma aracı olarak vurguladığınız yapıyı kullanmıyorum demek kendini inkar değil midir? İnsanlar zarar görüyor diye ikazlarda bulunmaksa amaç o başka bir şey.

Elbette kenara çekilip, sessiz

kalmak ve olacakları beklemek bir seçenektir. Ama bu seçenek kim-senin hayrına değildir bence. Zarar görüyorlar diye sessiz kalmayı önermek en azından, birilerinin de-ğirmenine su taşımak değil midir?

Bazıları, sosyal medya çılgınlı-rı bireysel, çırpınışlardır diye bu-run kıvrırabilir. Ama yapacak başka şey yoksa en azından bir şeydir bence! Sosyal medya paylaşımla-rından hukuksuz bir şekilde zarar verenleri eleştirmek gerekirken, zarara uğrayanları eleştirmek ses-sizliği çağırmaktır demek insafsız-lık değildir. Sessizlik ise, insanları yalnızlaştırır. Bazı insanların bir beğeni yalnızlığını azaltabilir.

Belki de bu durumu tek seçenek görmek yanlıştır. Ama ben sosyal medya paylaşımları yüzünden za-rar görenlerin, bu paylaşımları tek seçenek olarak görenlerden oluş-madığını biliyorum.Bu tür sözde kayırmalar ve öneriler, insanları ölüye yatırmalara payanda oluyor bence. Zaten güce tapan bir yarının

yanında, ölü taklidi yapıp “bana dokunmayan bin yaşasın” diyen var toplumumuzda. Hiç değilse sa-nal alanda ses vermek isteyenleri bari bu cılız sesi çıkarmalarına en-gel olmayalım.

Çünkü yürürken bile sessiz olursanız ürperirsiniz. Ama o ses-sizliği yırtan mırıldanmalar bile in-sana güç verir.

Ölü taklidi yapmak, muzaffer bir ordunun karşısında bazen işe yarıyor olabilir. Düşmanın tüm ola-naklarını elinden almış olanlar, ölü taklidi yapanların sahiden ölüp öl-medigine bakma gereği duymazlar belki. Ama bilinmelidir ki taklidini yaptığınız şey sizin mağlubiyetini-zin tamda aynasıdır aslında. Karnı tok canavar ne kaçana saldırır nede yerde ölü taklidi yapana. Ta ki kar-nı acıkana kadar onların yaşaması-na izin verir. Ama diklenene, her koşulda saldırır. Çünkü diklenenin ileride mağlubiyet nedeni oldu-ğu bilir. Ölü taklidiyle kazanılacak hiçbir şey yoktur onurlular açısın-

dan. Aslında varlığın tek göster-gesidir ölü olmadığını birilerine vurgulamak. Şu da bilinmeli ki ölü taklidi yapmak, belki yaşam sava-şımında ölü tadında yaşamayı bah-şedebilir insana ama yaşayan ölü-ler oldukça var zaten bu günlerde. Bazı şeylerin fazlası da zararlıdır dünyaya.

Bu işlerinde örgütlü yapılma-sının daha anlamlı olduğunu söy-lemek daha doğrudur ama bu ses vermeler olmadıkça örgütlülük kendiliğinden olmayacaktır bel-ki de. Zaten seslerin sesleri duy-masıyla şekillenir örgütsel süreç. Seslere verilen Zararlardan dolayı sıkıntıya düşmeden belki de anla-yamayacağız örgütlülüğün gücünü.

Cesaret gösteremiyorsak, hiç değilse cesaret gösterenlere saygılı olalım da, zarar verenlere kızalım zarar görenleri eleştireceğimize. Ölü taklitlerinden vazgeçelim ki bilsinler yaşadığımızı. Muktedir-ler, duyarlı insanların yaşadıklarını bilmekten korktukları kadar kork-mazlar hiçbir şeyden!

TAMAM MI?

Mehmet Yılmaz

Geçen gün Karayolları’nda çalışan bir iş-çiyle tanıştım.

“Arkadaşım, yolları müteahhitler yapıyor, siz ne yapıyorsunuz, yani Karayolları ne yapı-yor?” dedim. “Ağabey, onların yarım bıraktığı işleri tamamlıyoruz” dedi. “Yani adam işi biti-remeyip, batıyor sizde kalanını yapıyorsunuz, müteahhidin yaptıkları devlete kar kalıyor öy-lemi” dedim. “Yok, öyle değil, çoğu başka iş alıp, eksik bırakıyor, biz tamamlıyoruz ama onlar tamamlamış gibi parayı alıyorlar, eksik-ler tamam gibi gösteriliyor, bizde maaşımızı devletten almamıza karşın işi tamamlıyoruz” dedi.

“Nasıl olur, tamamlanmamış işe nasıl olur verilir, eksikler devlet tarafından halledilir” deyince, “Ağabey, asıl devlet onlar zaten, onlara eksik bulacak bürokrat bulamazsınız, denetleyicileri onlar denetliyorlar zaten, de-netleyiciler bile o kişilerin inayetiyle oralara gelmişse, onları nasıl denetlesinler” dedi.

“İyiymiş, yandaş olmayanlarda bu işten yararlanıyordur, ihaleyi kazanan her hangi biride aynı şekilde bu işten yararlanıyordur öyleyse” dedim.

“O öyle olmuyor işte, genellikle yandaşlar kazanıyor ihaleleri, es kaza birileri kazanır-sa batıyorlar” dedi. “Yahu nasıl batsınlar, işi tamamlamadan para alıyorlar daha ne olsun” dedim.

“Yandaş olmayanlar, devletten iş alınca, denetimin alasıyla karşılaşıyorlar, o zaman denetçilerin istekleri bitmiyor, doğruyu da eksik gösteriyorlar, akıllı olan işin farkına varıp erken işi bırakıyorlar, inat edenler ba-tıyor, bunu bilenler ise zamanla ihaleye bile katılmıyor, yani şu anda ihale alanları yandaş mı diye sormaya gerek yok, yandaş olmadan ihaleye katılanlar; ya bilgisiz ya da batmayı göze almış olması gerek” dedi.

Yani işi alanı denetleyenler, bir nevi işi yarım bırakanların sayesinde iş bulanlarmış. Onlar tamam deyince tamam sayılıyormuş.

Bu yerli ve milli şirketlerin bu ulvi gerek-çelerle bitirmeyip, bitirdi sayıldığı aksaklıkla-rı ise, yapacak işleri olmayan, bizim eski tabi-rimizle “Karayolcularımız” tamamlıyormuş!

Peki, bu ihaleciler ve denetçiler TAMAM der mi? Demez! İhalecinin işini yapıp devlet-ten maaş alanlar TAMAM der mi? İşini kay-betme kaygısı taşıyanlar demez, taşımayanlar

der! İşçinin angaryalara karşı çıkıp, işini kay-betme kaygısı taşımaması için örgütlü olması gerek.

Bu örgüt, işçinin hem politik, hem de eko-nomik haklarını koruması gerek ki, kuşkuları giderilsin.

Bireysel başkaldırıları paliyatif çıkışlardan öteye gitmez. O da yarardan çok zarar getiriyor. Çünkü kişisel de olsa hak kaybına neden oluyor.

Öyleyse TAMAM demek için nereye ta-mam, nereye devam dediğini bilmeli insan. Gün gelip, tamamlar devamların aynısı olur-sa, öyle bir umutsuzluk batağına sürüklenir ki toplum, uyanıkken bile uykuyu seçer.

Onun için bu sitemin tamamına da, deva-mına da örgütlü yanıt vermeli. Ama şimdilik idare ediyoruz işte!

Sıkıntıları açığa çıkaracak, kıvılcımlar yangına dönüyor aniden ama onu idare ede-cek, asıl güç, sahici örgütlülük yok ne yazık!

Öyle olunca da kendiliğindenliklerin arka-sından baka kalıyoruz hep beraber!

TAMAM MI?..

Sıradaki Ülke Nikaragua mı?

Bu model, aşırı sağcı siyasi azınlıkların yabancı elitlerle ulusal statükoyu devirmek için komplo kurdukları Libya, Suriye ve Venezüella'daki olaylara benziyor.

Geçtiğimiz hafta içinde Nikaragua'da gerçekleşen olaylar, açık bir şekilde Libya, Fildişi Sahili ve Ukrayna'da başarılı olan ancak Tayland, Suriye ve Venezüella'da bugüne kadar başarısızlığa uğrayan ABD liderliğindeki NATO güdümlü rejim değişikliğini model almıştır....

kullanmasından kaynaklandı. ... Nikaragua'nın Sandinista hükümetini destekleyen işçiler ve öğrenciler şiddetli muhalefet provokasyonlarına karşı harekete geçti.

18 Nisan'da Nikaragua'nın başkenti Managua'da sert bir şekilde başlayan protestolar, hızla batıda Leon, güneyde Granada ve kuzeyde Esteli gibi önemli il merkezlerine yayıldı. Protestolar, sosyal ağlar üzerindeki kışkırtıcı mesajlar ve sağcı medya tarafından kasıtlı manipülasyonla körüklendi.

Hastanesi ve Sosyal Güvenlik Enstitüsü merkez ofisine girmeye ve tahrip etmeye çalıştılar. Çeteler ayrıca, Nuevo Radyo Ya ve Radyo Sandino da dahil olmak üzere Sandinista'ya yakın radyo istasyonlarına saldırarak, ateşe vermeye çalıştılar. 100'den fazla protestocu öğrenciden oluşan bir grup Managua'daki ana üniversite bölgesinden geri çekilerek, Katolik katedraline sığındı. Polisler görüşmeler sonunda barışçıl bir şekilde binadan ayrıldılar.

Nicaragua'nın Karayip Sahili'ndeki Nueva Gine'de, bir mu-

protesto gösterisinde ısrar etti ve hükümetle sosyal güvenlik reformu konulu müzakereleri yeniden başlatma çağrısı yaptı.

Ordu ve polis, hükümeti tamamen destekliyor ve polis, ölümcül provokasyonlar karşısında itidalli davrandı. Sendikalar ve ana öğrenci örgütü şiddeti kınadı ve hükümetin önerdiği sosyal güvenlik reformlarına destek verdi....

Cumhurbaşkanı Daniel Ortega, hükümetin Nikaragua'nın özel sektörünü temsil eden kurum olan Cosep ve INSS'nin sürdürülebilirliğinin nasıl savunulacağına ilişkin görüşmelere katılan diğer örgütlerle görüşmelere devam edeceğini teyid etti.

Nicaragua'nın çeşitli bölgelerinde karışıklıklar devam etmekte, ölüm ve yaralanma olayları bildirilmektedir. Kilise temsilcileri, iş dünyası liderleri ve siyasi figürler şiddete son verilmesi çağrısında bulunuyor.

Şiddetin propagandasını yapan sağcı siyasi gruplar için INSS reformu, sadece anın fırsatçı bahanesidir, ancak uzun vadeli istikrarsızlığa neden olmayı hedefleyip hedeflemedikleri açık değildir. Bu model şimdiye kadar Libya, Fildişi Sahili, Suriye, Ukrayna, Tayland ve Venezüella'daki olaylara benziyor. Bu ülkelerde aşırı sağcı siyasi azınlıklar, ulusal statükoyu devirmek ve iktidara gelmek için yabancı elitlerle –özellikle ABD ve Avrupa'da- komplo kurdular.

Nicaragua'da, küçük, azınlık sağcı siyasi muhalefet, Nikaragua'nın Sandinista hükümetini zayıflatmak ve istikrarını bozmak için açıkça ABD ve Avrupa'dan mali ve politik destek aramaya başladı. Çalıştıkları açık model Venezüella'dır.

Gelecek birkaç hafta, Nikaragua'nın bir başka ABD müdahalesine maruz kalıp kalmayacağını gösterecek.

Tortilla Con Sal , 2018 , TELE-SUR

Şimdiye Kadarki Olaylar

18 Nisan'dan beri Nikaragua'da şiddetli protestolar yaşandı. Protestolar, hükümetin yılda 75 milyon ABD doları açık veren sosyal güvenlik sisteminde reform yapma önerilerini açıklamasından birkaç gün sonra başladı....

Cuma günkü protestolarda, 10 kişi öldü ve en az 30 polis memuru da dahil olmak üzere 80'den fazla kişi yaralandı.

En çok ölüm, sağcı provokörlerin öldürücü ateşli silahlar

Şiddetli muhalefet protestolarının neden olduğu ölüm ve yaralanmaların yanı sıra, yerel Sosyal Güvenlik Kurumu büroları da dahil olmak üzere Esteli ve Granada'daki belediye büroları; Managua ve Leon'daki üniversite binaları; Chinandega ve Masaya'daki Sandinista parti ofisleri ve Managua'daki devlet dairelerinde altyapıya geniş çapta hasar verildi.

Orada da, muhalefet çeteleri yeni yapılmış olan "Denis Martinez" beyzbol stadyumuna, yine yeni yapılan Fernando Velez Paiz

halefet çetesi, hükümet desteğinde yapılan bir kültürel etkinliğe saldırarak bazı hükümet yanlılarını yaraladı. ...

Özel sektörü kuruluşu olan Cosep gösterilerin barışçıl olması çağrısında bulunurken, sağcı Özgürlük Yanlısı Vatandaşlar ve Sandinista Yenilenme Hareketi örgütlerinden gelen aşırılık yanlıları şiddetli protestoları yönlendirdi. ...

Hem evanjelist dini otoriteler hem de Katolik kilisesi hiyerarşisi itidal ve diyalog çağrısında bulundular. Cosep, halkın barışçıl

Ermenistan'daki Öfkenin Kökleri

Amerikan yanlısı AB'ye daha da yakınlaştıkça, Ermenistan'ın Rusya ile Batı arasında, “dengeleme” girişimleri, Erivan protestolarının ülkenin liderliğini daha kararlı bir şekilde batıya doğru hareket etmeye zorladığı için başarısızlıkla sonuçlanabilir.

Ermenistan'ın başkenti Erivan geçtiğimiz birkaç gün boyunca artan şiddet eylemleriyle sarsıldı; göstericiler eski Cumhurbaşkanı Sarkisyan'ın önümüzdeki seçimlerden sonra ülkenin bir sonraki Başbakanı olma isteğine öfkeyle tepki verdi. Bu Güney Kafkasya ülkesi kısa süre önce yöneten modelini başkanlıktan başbakanlık sistemine değiştirdi ve Sarkisyan esasen “şapka değiştirme”sine ve farklı bir rol üstlenmesine rağmen aynı yetkileri elinde tutuyor. Protestocular, Ermenistan'ın ekonomik durgunluğuna ve ülkenin Rusya liderliğindeki Avrasya Ekonomik Birliği'ne (EAU) katılmasından bu yana çok fazla gelişme göstermesine öfkeleniyorlar ve hükümeti ve Sarkisyan'ı, suçluyorlar.

Sarkisyan, aynı zamanda, Sırp mevkidaşı Aleksandar Vučić'in Balkanlar'da olduğu gibi Ermenistan'da “Moskova'nın adamı” olarak görülüyor. Her iki liderin de görev süreleri boyunca ülkelerini Rusya ile ilişkilerini korumuş ve genişletmiş oldukları düşünülüyor. Ayrıca Vučić, bir süre önce Başbakan olarak görev yaptıktan sonra Sırbistan Cumhurbaşkanı olarak da “şapka değiştirmiş”, olması, Ermenistan'da bugünlerde olanlarla, bir paralellik taşıyor. Ancak Ermenistan, Sırbistan'dan çok daha fazla ekonomik sıkıntı içinde ve buradaki durum daha çaresiz görünüyor. Bu nedenle devam eden hükümet karşıtı protestolar, hem yerel hem de jeopolitik olarak gerçekten tehlikeli olma potansiyeline sahip.

Ermenistan'ın kendisini içinde bulduğu iç ve uluslararası durum, bu EAU üyesi devletin son zamanlarda AB ile “Kapsamlı ve Geliştirilmiş Ortaklık Anlaşması” na (CEPA) katılması ve aynı zamanda NATO'nun Afganistan ve Kosova'daki “barışı koruma” misyonlarında yer almasından dolayı oldukça karmaşık bir hal alıyor. Aslında Ermenistan, son 3 yıldır yönünü batıya çevirmiş du-

rumda. ,

Rusya'nın Ermenistan'a ve Azerbaycan'a Yönelik Yeni Düşüncesi: “Engelleyici” ve “Entegrasyonist”

Genel düşünce, Ermenistan'ın, ülkenin geleneksel partneri olarak Moskova'ya karşı hissettiği Azerbaycan ile arasında denge kurmaya çalışmasından dolayı duyduğu güvensizlik nedeniyle EAU ve CSTO'ya karşı kurumsal yükümlülüklerine rağmen AB'ye (ve ABD ve NATO'ya), yaklaştığını gösteriyor. Aşırı milliyetçi uç görüşler, bu iktidarın (iddia edilen) yolsuzlukları ve diğer hataları nedeniyle iktidarı ele geçirmek ve devleti radikal bir şekilde Rusya karşıtı yönlendirme niyetiyle bu

hassasiyetten ve toplumun, yetkililere duyduğu karşı genel öfkeden yararlanarak, şiddetli protestoları teşvik etmişlerdir.

Bu özel bağlamda, Rusya ile düşmanca ilişkilere dayanan aşırı milliyetçi bir Ermenistan, Moskova'yı Azerbaycan ve Türkiye ile olası çatışmaya sürüklemek için Karabağ'da “Süreklilik Savaşı” nı kışkırtabilir veya Ermenistanı transit geçerek Karadeniz'e çıkan Kuzey-Güney Koridoru'nu baltalayabilir. Bunların her ikisi de Rusya'nın stratejik çıkarlarına zarar verir. 2015 yılındaki Renkli Devrimi girişiminin başrolünde oynayan aynı kişinin, Nikol Paşinyan'ın da bu haftaki huzursuzlukların ön cephesinde ve merkezinde olması şaşırtıcı değil; Ermenistan'ın aşırı milliyet-

çi Renkli Devrim hareketlerinin yüzü olmakla görevlendirildiğini açıkça gösteriyor.

“Ermeni Hançeri”

Provokasyonlarının sonucu - halkın son derece işlevsiz bir sisteme karşı itici güdüsünü kanalize etmekte ne kadar haklı bir “gerekçesi” olursa olsun – bu satırların yazarının 23 Eylül 2016 tarihinde yazdığı “Ortadoğu: Büyük Avrasya Senaryoları” ile ilgili çalışmasında ifade edilen “Ermeni Hançeri” senaryosunun gerçekleştirilmesidir.:

“Ermenistan ya aşırı milliyetçi bir Sağ Sektör - Pravy Sektor benzeri Renkli Devrim'e gidiyor ya

anlamında başarılı olması gerekmiyor, ancak yapması gereken tek şey, yetkililer üzerinde yeterli “taban” baskısı uygulayarak yetkililerin Ermenistan'ı, Rusya'ya karşı bir jeopolitik şantaj aracı olarak kullanmasına izin verecek olan vizyonuna uymalarını sağlamaktır.

Ermeniler, Batı'ya yaklaşmanın kendilerini bu Hibrit Savaş senaryolarından koruyacağına ikna olmuş olabilirler, ancak böyle bir varsayım, yalnızca “çaresiz” bir halkın düşebileceği naif bir inanca ihanet edecektir. Bu, durumu daha da tehlikeli hale getiriyor çünkü insanların yetkililere karşı kızgın olmaları için pek çok “meşru” neden var ve bazı demagogların Sarkisyan'ın siyasi ve (hem varsayılan hem de fiili) diğer tüm hatalarının bir şekilde Moskova'ya bağlanabileceğini iddia ederek olaylara Rusya karşıtı bir yön vererek kitlelerin kolayca manipüle edilebilen “kalabalık psikolojisini” sömürmeye çalışması tehdidi her zaman mevcut. Durum henüz bu şekilde ortaya çıkmamış olsa da, Rusya'nın “dengeleyici” rolünü çevreleyen ve “ihtiyaç duyulması” halinde ele alınabilecek öfkenin tartışılabilir derin kökleri var. Bugünlerde Erivan'da olan şey, bu nedenle, 2016, 2015 ve hatta bu tarihlerden iki yıl öncesindeki yıllarda olduğu gibi tam olarak aynı modeli takip ettiğinden, tematik olarak yeni bir şey değildir.

Tek gerçek fark, bu önceden planlanmış provokasyonların harekete geçirilmesi ve organizatörlerin aklındaki jeopolitik finalle alakası olmayan nedenlerden ötürü bu protestolarda masumca yer alan pek çok barışçıl sivilinin aldatılması için özel “tetikleme olayı”dır. Bu yeni istikrarsızlaştırma girişiminin arkasındaki güçler için somut bir siyasi kâr sağlayıp sağlayamayacağını ölçmek için henüz çok erkendir, ancak bu anlamda herhangi bir “başarı”, kuşkusuz Rusya için “sonuç veremeyen” bir “yenilgiyi” temsil ediyor ve bölgesel barış çabalarını ciddi biçimde zorlaştırıyor.

Ermenistan'ın Rusya ile Batı'yı “Dengeleme” Hareketi

Andrew Korybko

Global Research, 2018

Biz Kim miyiz?

Erdem Toprak

Her fırsatta birileri kalkıyor siz kimsiniz diyor, siz benim kim olduğumu biliyor musunuz diye saldırıyor. Evet biz seni tanıyoruz ya sen bizi tanıyor musun?

Soru genellikle bir aşağılama olarak soruluyor olsa da, biliyoruz ki her sorduğunda alacağı yanıt korkuyor. Biliyor ve eminiz her gece rüyalarını kaçıran bizden, bizim umudumuzdan, bizim birliğimizden hayatta hiç bir şeyden korkmadığı kadar korkuyor. Bundandır her hayır diyene azgınca saldırımları, bundandır en küçük bir eylemimize dahi tahammül edememeleri.

Biz, her gün işçi cinayetlerinde adeta katledilen emekçileriz, Kadınlarız her gün sokak ortasında erkek egemen devlet zihniyeti tarafından aşağılanmaya, cinayete, tacize, tecavüze uğrayan, sırf hakkımızı aradık, adaletsizliğe sömürüye sessiz kalmadık diye işsiz bırakılan, açlık, yoksulluk sınırının bile altında asgari ücretle çalışmaya mecbur bırakılan milyonlarız.

Biz, doğanın talanına, yaşam alanlarının tarumar edilmesine karşı direnen, kentlerimize, dağlarımıza, ovalarımıza, derelerimize sahip çıkanlarız.

Biz, susmadığımız, sinmediğimiz, "savaşa hayır, işgalin katliamın lokumu olmaz" dediğimiz için işkenceyle gözaltına aldığınız, hapishanelere attığınız ama yine de hayır demek-ten geri durmayan on binlerce tutuklu öğrenciyiz.

Biz, "Başımız dik, haklı olduğumuz için güçlüyüz" dediğimiz için televizyonları, gazeteleri, haber siteleri, kapatılan, tutuklanan, yine de boyun eğmeyen halka doğru haber ulaştırmak için canını dişine takan gazetecileriz.

Biz, "Bizim yolumuz"ci-van-mert yolu" Gönünde "kin kibir" olan gelmesin" diyen Pir Sultan'ın yolunda yürüyenleriz.

Biz, "Tarih, gelecek için kavga verip, yitmiş bile olsa, insanlık için vuruşları hiç unutmaz" diyen Şeyh Bedret-

tin'in öğrencileriyiz.

Biz, derneklerini, bürolarını kapattığınız, her gün evlerine operasyonlar yaparak, ailesinin gözünün önünde işkence ettiğiniz, tutukladığınız, katlettiğiniz, İbrahim Kaypakaya'nın, Deniz Gezmiş'in, Mahir Çayan'ın mirasını onurla taşıyan devrimcileriz.

Biz, "Diz çökerek yaşamaktansa, ayakta ölmek yeğdir" diyerek sizin karanlığınızla mücadele edenleriz.

Biz, 2010-2011-2012 1 Mayıs'larında, 2013 Gezi direnişinde milyonlar olup sokağa taşanlar, 2015 7 Haziran'ında seçim barajlarını yıkarak kendini HDP ile, halkların kardeşleşmesi ile ortaya koyan direnişiz, 16 Nisan referandumunda, gasp edilse de, AKP iktidarına ecel terleri döktüren 'Hayır' direnişçileriyiz.

Biz, Gezi direnişinde katlettiğiniz ama milyonların yüreğinden hiç söküp atamayacağınız, Berkin Elvan'ız, Ethem Sarısülük'üz, Medeni Yıldırım'ız, Ahmet Atakan'ız, Abdullah Can Cömert'iz, Ali İsmail Korkmaz'ız, Hasan Ferrit Gedik'iz, Mehmet Ayvalıtaş'ız.

Biz, Cizre'de Sur'da, Nusaybin'de Kobane'de canını ortaya koyan, bir an olsun direnmekten vazgeçmeyen, belediyelerine, iradesine sahip çıkan, her türlü katliama karşı asla boyun eğmeyen Kürt halkıyız.

Biz, 10 Ekim'de, Suruç'ta, 5 Haziran'da Diyarbakır'da, 77 1 Mayıs'ında ve onlarca katliamda canlarını, yüreklerinin yarısını yitiren, buna rağmen bir adım geri atmayan halklarız.

Biz, 15-16 Haziran günlerinde tümünüzü yurt dışına kaçmak zorunda bırakan, bari katlarınızı başınıza yıkan işçi sınıfıyız.

Biz, o korkulan ve aşağılama içeren sorunun cevabı olan biz, biraraya geldiğinde tüm hayatı durdurabilecek olanlarız.

Biz umudun hiç tükenmediğini, dimdik ayakta olduğunu görenler, Biz umudu dimdik ayakta tutanlarız ve mutlaka;

Biz Kazanacağız!

Okur Mektubu

Asıl Darbe

Ben 15 Temmuz darbesi kadar nereye konulacağı bilinmeyen bir darbe veya girişimi duymadım görmedim. Görmedim diyorum, çünkü atmış küsur yıllık yaşamımın büyük bölümü darbelerle geçti. Başarılı olanlar veya olmayanlar diye bakınca, 15 Temmuz'a benzeyen bir tane göremediğim gibi dünyada da eşi benzeri yok bizimkinin.

Her nedense darbe yapılanların tüm korumaları darbeci ama darbe yapanlar darbe yapılanlara hiç zarar vermiyor. Darbe yapanların en kilit insanları o cendereden ya kaçtı süsü veriliyor, ya da nadim oldum diyerek yırtıyor. Sonunda mesele ağlak bir imama bağlanıyor. Pensilvanya'da yaşayan imam bu işleri çekip çevirmiş, içerde de bir gurup ahlaksızları vardı diye bize yutturulmaya çalışılıyor. Sahiden öyleyse iki türlü ölmüşüz demeliyiz aslında.

Birincisi, bu ülkeye hiçbir kariyeri olmayıp, ağlamaktan başka önerisi olmayan birisi bu plan ve projeyi yapmışsa, ona aferin, bize de vay halimize demek gerekme mi? Bu sıradan biri bu kadar akıldışı ve ahlaksız ilişkileri yürütürken devlet dediğimiz mekanizma uyuyorsa uyuyanın hiç mi suçu yoktur. Eğer uyumuyorlarsa birlikte değil midirler? Onun yükselişine yardımcı olanlar nerelerdeler şimdilerde? Bu sorular sorulup yanıtlar verilmeden bu gülünç darbe girişimini anlamamız olası olmayacaktır.

İkincisi o yapmadıysa da, onun görünmesini isteyenler tezgahlayıp, uyguladıysa bizim için asıl vahamet buradadır işte. Çünkü o zaman bu darbe girişimi kime yaradı, zarar görenler kimler, yönetemezliğe çare olundu mu, ileride oluşacak darbe girişimlerinin önü kesildi mi, benzeri sorular gelir akla ki yanıtını bulmak olası değildir. Böyle bir şey şu ana kadar gerçekleşmedi zaten. Soruların yanıtlarını herkes biliyor ama en azından anımsamak babında bir kaçına bakalım: Planı imamın yapmadığını herkes biliyor aslında ama söylemekten korkuyorlar, içte ve dışta.

Devlet mekanizmasının haberli olduğunu hatta bu işe destek verdiğini yandaşlar bile biliyor ama koru, külle kapatıyorlar ileride üzerini açmak için. Onları yükseltenler sen, ben hariç herkes ama altında kalmaktan korkanlarda onlar. Darbe girişiminin iktidardakilere yaradığı

kesin, öyleyse neden girişimi engelleyenlere yaramıyor demek geliyor insanın içinden. Zarar görenler sıradan insanlar, işçi sınıfı, demokratlar, aydınlar, öğrenciler, muhalefet partileri v.b, öyleyse darbeyi yapanlar bunlar denilsin. Çünkü hiçbir imam yandaşı zarar görmüyor, görme olasılığı olanlar nadim oldum deyince affediliyorsa, o zaman darbeci olanlar, darbe karşıtları demek ki! İlerde oluşacak darbe girişiminin önü kesildi mi sorusunun yanıtı ise sonuna kadar açıldı demek yeterli. Bu konuyu biraz daha açıklamak için ayrı bir paragraf açmak gerek.

Bu ülkede doğru saptamalar yapanlar var mutlaka ama güç odağı olamazsan saptamalar güme gidiyor ne yazık. Bu soruların yanıtları, o günlerde ki İşbaşı ve Söz ve Eylem Dergisi'nde vardı. Hatta o zamanlar bazı dostlar ve düşmanlar siz ne diyorsunuz diye alaycı tavırlar takındılar. O karambol ortamında demokrasi adına tezgahçıların tezgahına gelenler bile oldu.

Söz ve Eylem ve İşbaşı sözde darbe girişiminden bir hafta sonra, 15 Temmuz'u darbeye gerekçe oluşturulan bir eylem; 20 Temmuz'u da asıl darbe olarak ilan edince, ülke genelinde fazla tirajı olmadığı için belki göz altılardan kurtuldu ama kulaklara bir küpe takılmış oldu. Sonraları işin rengi anlaşılmaya başlayınca, ana muhalefet bile 20 Temmuz darbesi diyerek en doğru sözü söylemeye başladı.

15 Temmuz 20 Temmuz'un gerekçesi miydi diye herkes artık kuşkuyla bakıyor o günlere atık. Çünkü sözde darbe karşıtlarının bir bölümünün palyatif karşıtlıklar sergilediğini, kendileri bile itiraf ediyor artık. Tarih yavaş yavaş rayına oturuyor sanırım:

Sahi darbe olunca neler oluyor?

Darbe olunca; özgürlükler kısıtlanıyor, yasalar rafa kaldırılıp kararnameler ön plana çıkıyor, insanlar sorgusuz işlerinden ediliyor, iktidarların istemediklerini söyleyenler cezalandırılıyor, cezaevlerinde yer kalmadığı için politik suçlar hariç herkes ya salınıyor, ya da hiç tutsak edilmiyor, basın yayın organları tekleşiyor, her şey bir gurup veya kişiye soruluyor, özellikle işçi hakları rafa kaldırılıyor ve sayabileceğimiz bir sürü adaletsizliklerle yönetilir ülkeler.

Peki sizce asıl darbe hangisi?!

Ne alnımızda bir ayıp
Ne koltuk altında
Saklı haçımız
Biz bu halkı sevdik
Ve bu ülkeyi.
İşte bağışlanmaz
Korkunç suçumuz...

Ahmed Arif.

ANADOLU

Beşikler vermişim Nuh'a
Salıncaklar, hamaklar,
Havva Ana'n dünkü çocuk sayılır,
Anadolu'yum ben,
Tanıyor musun ?
Utanırım,
Utanırım fukaralıktan,
Ele, güne karşı çıplak..
Üşür fidelerim,
Harmanım kışat.
Kardeşliğin, çalışmanın,
Beraberliğin,
Atom güllerinin katmer açtığı,
Şairlerin, bilginlerin dünyalarında,
Kalmışım bir başıma,
Bir başıma ve uzak,
Biliyor musun ?
Binlerce yıl sağılmışım,
Korkunç atlılarıyla parçalamışlar
Nazlı, seher-sabah uykuvarımı
Hükümdarlar, saldırganlar, haydutlar,
Haraç salmışlar üstüme.
Ne İskender takmışım,
Ne şah ne sultan
Göçüp gitmişler, gölgesiz!
Selam etmişim dostuma
Ve dayatmışım..
Görüyor musun ?
Nasıl severim bir bilsen.
Köroğlu'yu,
Karayılanı,
Meçhul Askeri..
Sonra Pir Sultan'ı ve Bedrettin'i.
Sonra kalem yazmaz,
Bir nice sevda..
Bir bilsen,
Onlar beni nasıl severdi.
Bir bilsen, Urfa'da kurşun atanı
Minareden, barıkattan,
Selvi dalından,
Ölüme nasıl gülerdi.
Bilmeni mutlak isterim,
Duyuyor musun ?
Öyle yıkma kendini,
Öyle mahzun, öyle garip..
Nerede olursan ol,
İçerde, dışarda, derste, sırada,
Yürü üstüne - üstüne,
Tükür yüzüne celladın,
Fırsatçının, fesatçının, hayının..
Dayan kitap ile
Dayan iş ile.
Tırnak ile, diş ile,
Umut ile, sevda ile, düş ile
Dayan rüşva etme beni.
Gör, nasıl yeniden yaratılırım,
Namuslu, genç ellerinle.
Kızlarım,
Oğullarım var gelecekte,
Herbiri vazgeçilmez cihan parçası.
Kaç bin yıllık hasretimin koncası,
Gözlerinden,
Gözlerinden öperim,
Bir umudum sende,
Anlıyor musun ?

**"Siz, sadece
bizim
vücudumuzu
yok
edebilirsiniz,
fakat
inandığımız
fikirleri asla...
Yoldaşlar;
yigitçe, başımız
dik gideceğiz
ölüme"**

Nurhak

**sana güneş
doğmaz
uçan kuşlar yuva
kurmaz
dökülen kan
verde kalmaz**

Soracağız hesabını!

OHAL, KHK' lar ve 1 Mayıs Ve Erken Seçim Üzerine

İşbaşı Gazetesi olarak, Disk Ege Bölge Başkanı Memiş Sarı ile röportajımızı yayınlıyor ve kendisine teşekkürlerimizi iletiyoruz.

İşbaşı: Ülke bilindiği üzere uzun zamandır OHAL rejimi ile yönetilmektedir. Bu süreçte yaşananlara bakıldığında OHAL rejimi sonucu binlerce insanın işini kaybettiğini ve yine binlerce insanın tutuklandığını görüyoruz. OHAL rejiminin işçi sınıfına yönelik de pek çok uygulamaları söz konusudur. Örneğin grev yasakları var. Bu konuda ilave olarak neler söylenebilir?

Memiş Sarı: OHAL süreci bir yönetme süreci değil bir yönetmeme sürecidir. Yaşanan ekonomik kriz sürecine karşı işçilerin ücretlerini baskılamak ve kar oranlarının düşmesini engellemek ve daha çok kar daha çok sömürü için uygulanmaya çalışılmaktadır. Ancak işçi sınıfının ekmeğini koruma mücadelesini OHAL le ortadan kaldıramasalar da önemli sınırlamalar getirmeye her geçen gün devam etmektedirler.

OHAL, işçi sınıfının yaşam koşullarını daha da ağırlaştıran bir süreç olarak karşımızdadır. OHAL süreci, işçi sınıfının kazanımları olarak yasalara geçmiş pek çok kazanımının buna Grev hakkı da dahil, ilga edilmeye çalışılmasıdır.

İşçi sınıfının yaşam koşullarının giderek daha da kötüleşmesidir. Vahşileşen, güçsüzün, güvencesizin hiçbir korumasının olmadığı çalışma koşullarının yaratılmasının hedeflenmesidir.

İşbaşı: Taşeron kadro meselesi olarak gündeme gelen ancak binlerce işçinin işsiz kaldığı bir süreçte evrilen KHK süreci hakkında ne söylenebilir?

Memiş Sarı: İşçi sınıfının yaşam koşullarını ilgilendiren, güvencesizliği ortadan kaldırmayı hedefleyen taşeron kadro meselesi bu gün içinden çıkılmaz bir

süreçe ve binlerce işçinin işini kaybetmesine neden olmuştur. İşçi sınıfı lehine yapılacak bir düzenleme olsaydı eğer, bir gecede alale acele hazırlanan KHK larla değil parlamentodan tartışılarak geçirilen gelen bir yasa olurdu. Ancak bu düzenleme işçi sınıfına karşı bir saldırı silahına dönüşmüştür.

Ege Üniversitesi'nden güvenlik soruşturması nedeniyle atılan işçiler, bugüne kadar bir karakolun önünden geçmemiş, sadece işine gidip gelmekten başka bir hayatı olmayan insanlardır. Taşeron kadro adıyla birçok işçi ekmeğinden edilmiş durumdadır.

Ayrıca bu kadro meselesi sadece Ege Üniversitesi'nde değil, Genel-İş, Güvenlik-Sen, Dev-Turizm-İş sendikaları üyelerinin de bulunduğu mahalli idarelerde çalışan bir çok işçiyi işlerini kaybetme durumuna getirmiştir. 696 sayılı kararnamenin DİSK'in bu güne değin savunduğu taşeron kadro talebi ile hiçbir alakası yoktur.

Bu kararname hem yapısal olarak hem de ortaya koymuş bulunduğu çalışma şartları itibarı ile işçi sınıfına herhangi bir kazanım sağlamamıştır. Bu kararname ile kapsama alınan yaklaşık 150.000 işçi vardır. Ancak taşeronla bağlı olarak çalışan 400.000 işçi daha vardır. Bu işçilere ilişkin hiçbir düzenleme içermemektedir.

Ayrıca mahalli idareler olarak Belediyeler kamu hizmeti gören kurumlardır. Ancak Belediyelerin kurmuş oldukları şirketler üzerinden çalışma hayatına devam edecekleri belirtilmektedir. Bu nedenle mahalli idarelerdeki şirketleşmeler korunmuş olmakta ve yine Belediyelere yönelik özel bir statü uygulanmamıştır. DİSK'in ayırimsız, şartsız kadro talebi devam etmektedir.

İşbaşı: İşçi sınıfının birlik ve dayanışma günü olarak alanlarda kutlanan 1 Mayıs ve erken seçim

süreci üzerine ne söylenebilir?

Memiş Sarı: 2018 1 Mayıs'ına ilişkin DİSK olarak alanlarda kutlama kararı doğrultusunda İzmir'de de gereken başvurular yapılarak işçi sınıfının kitlesel bir 1 Mayıs kutlaması için gerekli önlemler alınarak ve gerçek demokrasi ve özgürlükler için işçi sınıfını alanlara çağırıyoruz.

İktidarın koltuğunu korumak için baskın bir seçim planı ile yola çıktığını ancak bu planının işe yaramadığının görüldüğü bir süreçte 1 Mayıs'a gitmekteyiz

Bu nedenle 2018 1 Mayıs'ı erken seçim öncesi olması itibarıyla çok önemli bir duruma gelmiştir. Her şeyden önce anayasa ve referandum sürecindeki değişikliklerle Hükümet, Cumhurbaşkanı ve iktidarın küçük ortağı daha önceden ilan etmiş oldukları 2019' da seçim vaadini tutamadılar. Eko-

ister adına erken seçim, isterse de baskın seçim denilsin bizim için fark etmez, biz işçi sınıfı olarak seçimlere de mücadeleye de hazırız.

Demokrasi ve özgürlükleri getirmek üzere emekten yana olanlarla birlikte mücadele edeceğiz. Tam da bu dönemde erken seçimin provası 1 Mayıs olacaktır. Demokrasi ve Özgürlük ve barış isteyenler 1 Mayısta alanlarda olacaktır.

İşbaşı: Son olarak ne eklemek istersiniz?

Memiş Sarı: Sol sosyalist dergi ve gazetelere sahip çıkılması onlarla dayanışılması gerekiyor. Tek sese karşı dayanışmayı büyütmek için ortak mücadele hatını önemsiyoruz.

Dergi ve gazetelerin haberlerinin daha fazla detay içermesi ve kesin doğru bilgi ile olması çok

nomik krizin derinleşmeye başlaması, genel huzursuzluk,

OHAL ve KHK' lar ile yapılan baskılar kitleleri isyan ettirecek noktaya ulaşmış oldu. Anketlerde güç kaybettiğini net olarak gören iktidar, 16 Nisan referandumunu da göz önüne alarak baskın bir seçim yapmaya çalıştı.

İşçiler emekçiler üzerindeki baskılar, grev yasakları, ihraçlar gibi olumsuzluklara rağmen istedikleri tarihte istedikleri zaman

önemlidir. Çünkü onların diğer medya kuruluşları gibi arkalarında özel finans destekleri yoktur.

Onları büyütecek olan okuyucu kitlesidir. Bu kitlenin büyümesi için dayanışmayı yükseltmek için her çıkan yayının değerini biliyoruz. İŞBAŞI Gazetesi ile de dayanışmayı önemsiyoruz.

İşbaşı: Bizlere vakit ayırdığınız için teşekkürler

Memiş Sarı: Bizleri dinlediğiniz için biz teşekkür ederiz.